

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας, ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν ἀγγεγραμμ., ἔλθεις παρασχόν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξάμηνος δραχ. 55. Τριμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλήνια 10.

Ἐξάμηνος καὶ Τριμηνος ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΝ ΕΚΔΟΣΤΗΝ - ΔΙΕΥΣΤΗΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐδὲθ' ἴσως μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 37ος

Ἐν Ἀθήναις, 8 Φεβρουαρίου 1930

Ἔτος 52ον.—Ἀριθ. 10

Ἡ ΚΑΛΥΒΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΤΟΜ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ HARRIET WEBCHER-STOWE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Ἄντρα δὲν ἔχεις;

— Ἐχω, ἀλλὰ ἀνήκει σ' ἄλλον ἀφέντη, ποὺ εἶναι πολὺ κακός. Δὲν τὸν ἀφίνε νάρχεται ποτὲ καὶ τὸν φοβέριζε πὼς θὰ τὸν πουλοῦσε. Ἴσως δὲ θὰ τὸν ξαναἰδῶ πιά.

Τὰ μεγάλα μαύρα μάτια τῆς εἶχαν μιὰν ἔκφραση μούρης καὶ βαθεῖας ἀγωνίας, ποὺ ἔλεγε περισσότερ' ἀπὸ τὰ λόγια.

— Καὶ ποὺ θέλεις νὰ πᾶς, δυστυχισμένη; ρώτησε ὁ κ. Μπίρδ.

— Στὸν Καναδά, ἂν ἤξερα μοναχὰ ποὺ εἶναι. Εἶναι μακριὰ ἀπὸ δῶ ὁ Καναδάς;

— Πολὺ μακρύτερα ἀπ' ὅσο φαντάζεσαι, ἀπάντησε ὁ κ. Μπίρδ. Ἀλλὰ θὰ ἰδοῦμε τί μπορούμε νὰ κάνουμε γιὰ σένα. Ντίνα, στρώσε τῆς νὰ κοιμηθῆι στὸ δωμάτιό σου κι' αὐριο βλέπουμε. Ἐχε τὴν ἐλπίδα σου στὸ Θεὸ καὶ θὰ σὲ προστατέψει.

Γύρισαν στὸ σαλόνι. Ἡ κυρία Μπίρδ ξαπλώθηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ βυθίστηκε σὲ σκέψεις, ἐνῶ ὁ κ. Μπίρδ σερβιανόσσε ἀνήσυχος πάτω-κάτω.

Στὸ τέλος, στάθηκε μπροστὰ στὴ γυναῖκα του καὶ τῆς εἶπε:

— Ἄκουσε, γυναῖκα, ἡ σκλάβια αὐτὴ πρέπει νὰ φύγει ἀπὸ δῶ μέσα πρὶν φέξει. Ὁ ἀφέντης τῆς θὰ τὴν κυνηγήσει σίγουρα αὐριο τὸ πρωί. Ἄν ἦταν μοναχὴ τῆς, δὲν πείραζε. Ἀλλὰ τὰ μικρὰ δύσκολα κρύβονται. Ὅπου καὶ νὰ τὰ κρύψεις, αὐτὰ βγαίνουν στὴ μέση καὶ σὲ μαρτυροῦνε. Νόστιμο θὰ ἦταν λοιπὸν νὰ μὲ πιάσουν νὰ προστατεύω τοὺς σκλάβους καὶ νὰ παραβαίω τὸ νόμο. Ἡ θέση μου εἶναι δύσκολη. Γι' αὐτὸ,

πρέπει τὸ δίχως ἄλλο νὰ φύγει ἀπόψε.

— Ἀπόψε! Μὰ εἶναι δυνατό; Καὶ νὰ πάει ποῦ;

— Ἄσε με νὰ κανονίσω ἐγὼ αὐτὴ τὴν ὑπόθεση, εἶπε ὁ γερούσιαστῆς σκεπτικῶς, φορώντας πάλι τὶς μπότες του. Ἐχω ἓναν καλὸ φίλο, τὸν Βὰν Τρόμπ, ποὺ ἔχει ἔρθει ἀπὸ τὸ Κέντουκι, ἀφοῦ ἐλευθέρωσε ἄλους τοὺς σκλάβους του. Ἄγόρασ' ἓνα χτήμαζ μέσα στὸ βάθος τοῦ

δάσους, ὅπου δὲν περνάει ψυχὴ. Ἐκεῖ θὰ τὴν πάω καὶ θὰ εἶναι σίγουρη. Ὁ μπελάς μόνο εἶναι ποὺ τέτοια ὥρα κανεὶς ἄλλος δὲ μπορεῖ νὰ ὀδηγήσει ὡς ἐκεῖ τ' ἀμάξι, ἐκτὸς ἀπὸ μένα.

— Ὁ Κούτζος δὲν μπορεῖ;

— Μὰ πρέπει νὰ ξέρει τὰ μέρη, γιατί ἔχει κάτι περάσματα ἐπικίνδυνα ποὺ μόνο ἐγὼ τὰ ξέρω. Δυστυχῶς, δὲ μπορεῖ νὰ γίνεῖ ἄλλοιῶς. Πρέπει νὰ ζεῦξει τ' ἄλογα ὁ Κούτζος κατὰ τὰ μεσάνυχτα, μὲ προφύλαξη νὰ μὴ τὸν πάρει κανένας μυρωδιά, καὶ θὰ τὴν πάω ἐγὼ. Θὰ ὀδηγήσει ὁ Κούτζος ὡς τὸ πρῶτο χάνι τοῦ δρόμου, γιὰ νὰ φανεῖ τάχα πὼς κάπου μὲ πηγαίνει. Θὰ φτάσουμε, φαντάζομαι, κατὰ τὰ ἑξημερῶματα. Ὁ Βὰν Τρόμπ θὰ μοῦ τὰ ψάλλει λιγάκι, τὸ ξέρω, γι' αὐτὸ τὸ νόμο ποὺ ψηφίσαμε, ἀλλὰ τί νὰ γίνεῖ, θὰ τὸ ὑποστῶ κι' αὐτὸ.

— Ἡ καρδιά σου μελεῖ πὸ σωστά ἀπ' τὸ κεφάλι σου, εἶπε ἡ κυρία Μπίρδ. Ἐξέρω ἐγὼ πόσο καλὸς εἶσαι κι' ἡ καλοσύνη σου αὐτὴ εἶναι πὸ πολὺτιμη ἀπὸ τ' ἀξιώματά σου.

Ὁ γερούσιαστῆς κοίταξε χαμογελώντας τὴ γυναῖκα του καὶ πῆγε νὰ δώσει διαταγὰς νὰ ἐτοιμάσουν τ' ἀμάξι. Κοντὰ στὴν πόρτα, σταμάτησε καὶ, ξαναγυρίζοντας, εἶπε μὲ κάποιον στεναγμὸ:

— Μαρία, δὲν ξέρω τί θάλεγες γιὰ μιὰ σκέψη, ποὺ μοῦ ἤρθε. . . Σ' αὐτὸ τὸ συρτάρι εἶναι τὰ ρουχαλάκια τοῦ μικροῦ μας Ἐρρίκου.

Ἵστερα γύρισε ἀπότομα κι' ἐκλείσε γρήγορα πίσω του τὴν πόρτα.

Ἡ γυναῖκα του πῆρ' ἓνα φῶς, μπῆκε στὴ διπλανὴ κρεβατοκάμαρα καὶ τ' ἀπόθεσε πᾶνω στὸ κομμό. Ἵστερ' ἔβγαλε ἓνα κλειδί καὶ τῶρα στὴν κλειδαρότρυπα ἐνὸς συρταριοῦ. Πρὶν τ' ἀνοίξει, σταμάτησε μιὰ στιγμὴ, πολὺ σκεπτικῶς, δίχως νὰ παρατηρήσει, ὅτι τὰ δῶδαι παιδιὰ τῆς τὴν εἶχαν ἀκολουθήσει

Ὁ Χάλεϋ σταμάτησε σ' ἓνα γύφτιχο, γιὰ νὰ ἐπιδιορθώσει τὶς χειροπέδες του. . .

ὡς ἐκεῖ καὶ τὴν κοίταξαν με περιέργεια.
 "Ἄν τις γραμμὲς αὐτὰς τις διαβάξει
 καμμιά μητέρα, τὴ ρωτῶ νὰ μοῦ πῆ
 μὲσα στὸ σπῆτι τῆς δὲν ὑπάρχει κανένα
 σουρτάρι, ποῦ νὰ τὴν ἔκανε ποτὲ νὰ νοιώ-
 σε ὅ,τι νοιώθει κανεὶς πάνω ἀπ' ἕνα
 μικρὸ μνημα. Ἄν αὐτὸ δὲν τῶχει νοιώ-
 σει ποτὲ, θὰ πῆ πῶς ἦταν πολὺ τυχερὴ
 μητέρα.

"Ἡ κυρία Μπίρδ ἀνοίξε τὸ σουρτάρι σι-
 γά-σιγά. Ἦταν μέσα φορεματάκια κάθε
 λογῆς, ποδίτσες, σοφοὶ ἀπὸ καλτσάκια,
 κι' ἕνα ζευγάρι παπουτσά-
 κια φαγωμένα στὴν ἀκρη.
 Ἦταν ἀκόμη καὶ παιχνίδια,
 τὸ ἀγαπημένο ἀλογάκι τοῦ
 μικροῦ, ἐνθόμια λατρευτά,
 ποῦ ἡ μητέρα τὰ βρεχε τώ-
 ρα με ἀφθονα δάκρυα, κα-
 θὼς ἦταν καθισμένη μπρο-
 στά στὸ σουρτάρι.

"Ἦταν ἀρχίσει νὰ βγά-
 ζει ἔξω τὰ πιὸ ἀπλά καὶ τὰ
 πιὸ χρήσιμα.

— Μαμμιά, εἶπε τὸνα ἀ-
 πὸ τὰ παιδιὰ, ἀγγιζόντάς τιν
 στὸν ὦμο, μαμμιά, θὰ τῆς τὰ
 δώσεις αὐτά;

— Καλὰ μου παιδάκια,
 εἶπε ἐκείνη σιγά καὶ σοβα-
 ρά, ἂν ὁ Ἐρρίκος μὰς μὰς
 βλέπει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, θὰ
 εἶναι εὐχαριστημένος. Ποτὲ
 δὲν θ' ἀποφάσιζα νὰ τὰ δώ-
 σω σὲ μιὰ μάννα εὐτυχισμένη. Τὰ δίνω
 ἔμωσ τώρα σὲ μιὰ μάννα πιὸ θλιμμένη
 ἀπὸ μένα κι' ἐλπίζω πῶς ὁ Θεὸς θὰ τὰ
 εὐλογῆσει.

Κι' ἡ καλὴ γυναίκα, χύνοτας δάκρυα
 δλοένα, ἐτοιμάζει γιὰ τὴ δυστυχισμένη
 σκλάβο τ' ἀγαπημένα αὐτὰ ἐνθόμια τοῦ
 χαμένου τῆς παιδιοῦ.
 Ἄνοιξε ὑστερα ἕνα ντουλάπι, ἔβγαλε
 ἄλλα ρούχα, γερά ἀκόμη καὶ κατὰλλη-
 λα γιὰ νὰ φορεθοῦν, κι' ἀρχισε νὰ τὰ
 διαρθώνει, ὡς τὴν ὥρα ποῦ χτύπησε με-
 σάνυχτα κι' ἀκούστηκαν οἱ ρόδες τῆς
 ἀμαξας.

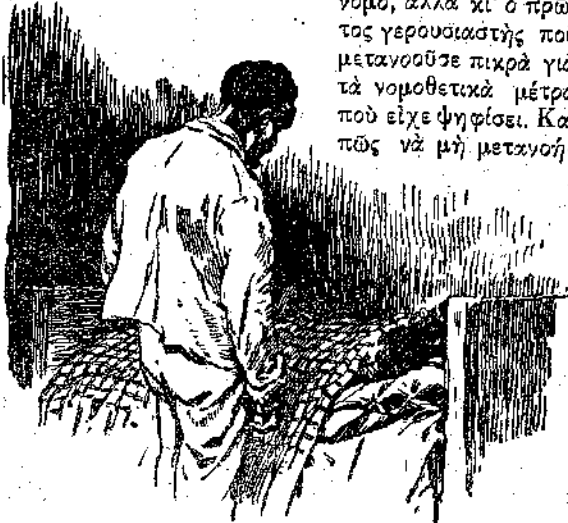
— Μαρία, εἶπε ὁ γερούσιακτῆς μπαι-
 νοντας με τὸ πανωφόρι στὸ χέρι, σύρε
 νὰ τὴν ζυγνήσεις, γιὰτὶ εἶν' ὥρα νὰ φύ-
 γουμε.
 Ἡ κυρία Μπίρδ μάζεψε δλα τὰ πράγ-
 ματα σ' ἕνα βαλιτσάκι, τὸ κλείδωσε καὶ
 παρακάλεσε τὸ σὺζυγὸ τῆς νὰ τὸ πάρει
 μαζί του σ' ἀμάξι.

Σὲ λίγο ἡ Ἐλίζα φάνηκε στὴν πόρτα,
 διπλωμένη σ' ἕνα παλτὸ καὶ με τὸ παι-
 δι στὴν ἀγκαλιά τῆς. Ὁ κ. Μπίρδ τὴν
 ἔβαλε γρήγορα σ' ἀμάξι κι' ἡ κυρία
 Μπίρδ τὴ συνόδεψε ὡς τὴν τελευταία
 στιγμή. Ὅταν τῆς ἔπιασε τὸ χέρι γιὰ
 νὰ τῆς εὐχηθεῖ στὸ καλὸ, ἡ Ἐλίζα τὴν
 ἐκοίταξε με τὰ ἐκφραστικά τῆς μάτια
 καὶ κάτι θέλησε νὰ πῆ. Τὰ χεῖλη τῆς
 σάλεψαν ἀλλὰ δὲν ἀκούστηκε ἤχος. Τότε

σῆκωσε τὸ δάχτυλό τῆς κι' ἔδειξε τὸν
 οὐρανὸ, κι' ὑστερα ἔχανάπεσε στὸ κάθι-
 σμά τῆς, σκεπάζοντας τὸ πρόσωπο με
 τὰ χέρια. Ἡ πόρτα ἔκλεισε καὶ τ' ἀμά-
 ξι ξεκίνησε.

Τὶ περιεργη ποῦ ἦταν ἡ θέση αὐτῆ,
 γιὰ ἕναν πατριώτη γερούσιακτῆ, ποῦ ἔ-
 λη τὴν ἐβδομάδα ἔβγαζε λόγους, γιὰ νὰ
 ψηφισθοῦν αὐστηρὲς τιμωρίες γιὰ κεί-
 νους ποῦ βοηθοῦσαν τοὺς σκλάβους!

Καὶ δὲν ἦταν μόνο ὁ πρῶτος ὀπή-
 κος τῆς πολιτείας ποῦ παραβίαζε τὸ
 νόμο, ἀλλὰ κι' ὁ πρῶ-
 τος γερούσιακτῆς ποῦ
 μετανοοῦσε πικρὰ γιὰ
 τὰ νομοθετικά μέτρα
 ποῦ εἶχε ψηφίσει. Καὶ
 πῶς νὰ μὴ μετανοή-

«Πλησίασε τὸ κρεβάτι ὅπου κοιμόνταν τὰ παιδιὰ...»
 (Σελ. 110, στ. γ')

σει, ἀφοῦ ὁ δρόμος ἀπ' ὅπου περνοῦσε
 ἦταν γεμάτος λάκκουσ καὶ πέτρες καὶ ἀ-
 πὸ στιγμή σὲ στιγμή κινδύνευε νὰ πέ-
 σει καὶ νὰ τρεχιστεῖ!

"Ἦταν ἀπὸ πολλὰς περιπέτειες
 καὶ πολλοὺς κινδύνους, ἔφτασαν κατα-
 λασπωμένοι στὴν πόρτα ἑνὸς ἀγροκτή-
 ματος. Χρειαστῆκε νὰ χτυπήσουν πολ-
 λές φορές γιὰ νὰ ζυγνήσουν τοὺς νο-
 κοκυραίους. Τέλος, ὁ ἀξιοσέβαστος ἰδιο-
 κτῆτῆς φάνηκε στὴν πόρτα.

Ἦταν ἕνας ψηλὸσωμος καὶ γερός ἀν-
 τρας με μιὰ κόκκινη φανέλλα καὶ με
 ἀφθονα μαλλιά. Κάμπουσα λεπτὰ ἔμεινε
 ἀκίνητος μ' ἕνα κερὶ στὸ χέρι καὶ κοίταζε
 με κωμικὴ ἐκπληξη τοὺς ἐπισκέπτες του.

— Μπορεῖτε νὰ δώσετε ἄσυλο σὲ μιὰ
 γυναίκα με τὸ παιδί τῆς, ποῦ τὴν κυνη-
 γοῦν ἔμποροι σκλάβων; ρώτησε ὁ γερού-
 σιακτῆς.

— Καὶ βέβαια μπορῶ, ἀπάντησε ἀ-
 μέσως ὁ ἰδιοκτῆτης.

— Μπράβο! Κι' ἐγὼ αὐτὴ τὴν ἀπάν-
 τηση περίμενα ἀπὸ σένα.

— Κι' ἂν κοπιᾶσει κανεὶς νὰ μοῦ ζη-
 τήσει τὸ λόγο, ἐξακολούθησε ὁ ἰδιοκτῆ-
 τῆς, ξέρω νὰ κάμω καλὴ ὑποδοχή.
 Ἔχω ἑπτὰ γιούς, ψηλοὺς δὲν καὶ μένα!

Ἦταν μεγάλη καρδιά ὁ Τζῶν Βᾶν
 Τρόμπ. Εἶχε πλούτη καὶ χρήματα στὸ
 Κέντουκι, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ βλέπει
 μπροστὰ στὰ μάτια του τὸ φριχτὸ ἐμπό-

ριο τῶν σκλάβων. Πέρασε τὸ ποτάμι,
 ἀγόρασε στὴν ἐλευθέρη πολιτεία τοῦ
 Ὀχιο ἕνα γόνιμο καὶ καλὸ χτήμα, κι'
 ἔβαλε μέσα τοὺς μαύρους ποῦ εἶχε ἀπε-
 λευθερώσει. Ἦταν πῆρε κι' αὐτὸς ἕνα
 χτήμα δικό του καὶ κάθησε ἐκεῖ με τὴν
 οἰκογένειά του, σὰν καλὸς χριστιανὸς,
 ποῦ εἶχε ἐκπληρώσει τὰ χρέη του.

Ἡ Ἐλίζα δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ στα-
 θεῖ στὰ πόδια τῆς κι' ὁ Μπίρδ τὴ βοή-
 θησε νὰ σερθεῖ ὡς τὴν πόρτα. Τὴν ἔμπα-
 σαν σ' ἕνα δωμάτιο πλάι στὴν κουζίνα
 κι' ἐκεῖ ὁ Τζῶν, ἀκουμπώντας τὸ κερὶ
 ποῦ κρατοῦσε στὸ τραπέζι, τῆς εἶπε:

— Τώρα, κόρη μου, ὅ,τι καὶ νὰ γί-
 νει, δὲν ἔχεις νὰ φοβηθεῖς τίποτα. Εἶ-
 μαι συνειθισμένος σὲ τέτοιες φασαρίες,
 εἶπε δείχνοντας ὑποψέφια κρεμασμέ-
 να στὸν τοίχο. Κι' ὅποιος με γνωρίζει,
 ξέρεי πῶς δὲν εἶναι φρόνιμο νὰ τὰ βά-
 λει μαζί μου.

— Εἶναι ἁμορφη καὶ γερὴ, εἶπε ὁ
 στερα στὸ γερούσιακτῆ κι' οἱ κακομοῖ-
 ρες οἱ σκλάβες, ὅσο πιὸ καλὲς εἶναι,
 τόσο μεγαλύτερο κίνδυνο ἔχουν νὰ που-
 ληθοῦν.

Ὁ γερούσιακτῆς τοῦ διηγήθηκε με
 λίγα λόγια τὴν ἱστορία τῆς Ἐλίζας κι'
 ὁ Τζῶν σκούπισε κάμποσες φορές τὰ
 δάκρυά του ἀκούγοντάς τιν.

— Καλὰ θὰ κάμετε νὰ μείνετε ἀπό-
 ψε ἐδῶ, εἶπε στὸν κύριο Μπίρδ. Νὰ
 φωνάζω νὰ σᾶς ἐτοιμάσουν κρεβάτι.

— Εὐχαριστῶ, πρέπει νὰ γυρίσω στὸ
 σπῆτι μου.

— Καλὰ. Τότε θὰ σὲ συντροφεύω
 καὶ γὼ λίγο γιὰ νὰ σοῦ δείξω ἕναν κα-
 λύτερο δρόμο.

Βγήκαν μαζί κι' ἀνέθηκαν σ' ἀμά-
 ξι. Ὅταν ἔφτασαν στὴν καμπὴ τοῦ δρό-
 μου, πίσω ἀπὸ τὸ χτήμα, ὁ Τζῶν κα-
 τέθηκε κι' ἀποχαίρησε τὸ φίλο του.
 Ὁ κ. Μπίρδ τοῦδωσε δέκα δολλάρια

— Εἶναι γι' αὐτὴ, τοῦ εἶπε.

— Καλὰ, καλὰ, ἀποκρίθηκε ὁ Τζῶν.
 Τὸ ἀμάξι ξεκίνησε πάλι, κι' ὁ καλὸς
 ἀνθρωπος γύρισε στὸ χτήμα του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Τὸ ἐμπόρευμα παραδίδεται.

Ἐνημέρων' ἕνα θλιβερὸ πρωτὸ τοῦ Φλε-
 βάρη καὶ τὸ φῶς περνοῦσε θαμπὸ ἀπὸ
 τὰ παράθυρα τῆς καλύβας τοῦ μπάριμπα-
 Τόμ, φωτίζοντας πρόσωπα κουρασμένα
 καὶ πένθιμα ἀπὸ τὴ θλίψη. Στὴ ράχη
 μιὰς καρέκλας ἦταν ἀπλωμένα μερικὰ
 πουκάμισα φρεσκοσιδερωμένα, κι' ἡ κυ-
 ρὰ-Χλόη σιδερωσε ἀκόμα τὸ τελευταία,
 σκουπίζοντας δλοένα τὰ δάκρυα ποῦ ἔ-
 τρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς.

Ὁ Τόμ καθόταν δίπλα τῆς, με τὴν
 Καινὴ Διαθήκη ἀνοιχτὴ πάνω στὰ γό-
 νατά του, ἀμίλητος καὶ σκυθρωπός. Σὲ
 μιὰ στιγμή σηκώθηκε, πλησίασε τὸ κρε-
 βάτι, ὅπου κοιμόνταν τὰ παιδιὰ καὶ τὰ
 κοίταξε ὥρα πολλή.

— Εἶναι ἡ τελευταία φορά, εἶπε.

Ἡ κυρὰ-Χλόη ἀφῆσε τὸ αἰδερὸ τῆς
 καὶ ἔβρισπε σὲ κλάματα.

— Πρέπει νὰ ὑποκύψουμε, εἶπε, ἀλ-
 λά, Θεὸ μου, πῶσο εἶναι δύσκολο! Ἄς
 ἤξερα μόνο ποῦ θὰ σὲ πᾶνε καὶ πῶς θὰ
 σὲ μεταχειριστοῦν. Ἡ κυρία λέει ὅτι θὰ
 σὲ ἀγοράσει πάλι σὲ κανένα χρόνο. Ἄλ-
 λά, ὁ Θεὸς νὰ βάλει τὸ χέρι του! Πόσοι
 ἀπ' αὐτοὺς ποῦ πᾶνε στὰ νῆα, δὲν ξα-
 ναγυρίζουν ποτὲ πιά!

— Ὁ ἴδιος Θεὸς ποῦ μὰς προστατεύει
 ἐδῶ, θὰ με προστατεύει κι' ἐκεῖ κάτω,
 εἶπε σοβαρὰ ὁ Τόμ.

— Μακάρι! Μὰ καμμιά φορὰ βλέπουν
 τὰ μάτια μὰς πράγματα ποῦ ἀποροῦμε
 πῶς ὁ Θεὸς τ' ἀφίνει καὶ γίνονται!

— Ὅ,τι γίνεταί, ὁ Θεὸς τὸ θέλει. Δὲν
 πρέπει νὰ τὸν εὐχαριστῶ γιὰτὶ πούλη-
 σαν ἔμένα καὶ ὀχι σένα ἢ τὰ παιδιὰ;
 Δὲ θὰ ἦταν τότε πολλὲς φορές χειρότε-
 ρο; Ἦταν, ἂς σκεφθοῦμε καὶ τίς ἐθερ-
 γεσίες ποῦ μὰς ἔκαναν τ' ἀφεντικά τό-
 σον καιρὸ...

— Ὑεργεσίες! φώναξε ἡ κυρὰ-Χλόη.
 Χαρὰ στίς ἐθεργεσίες! Ὁ ἀφέντης δὲν
 ἔπρεπε νὰ μὰς πουλᾶ γιὰ νὰ ξεφλᾶ τὰ
 χρέη του. Ἐπρεπε νὰ σ' ἔχει ἐλευθε-
 ρώσει ἀπὸ καιρὸ. Κανεὶς δὲ μοῦ τὸ βγά-
 νει ἀπὸ τὸ μυαλό, ὅτι ὁ ἀφέντης κάνει
 ἄδικα πράγματα! Ἐνας πιστὸς ἀνθρο-
 πος σὰν καὶ σένα, ποῦ ποτὲ δὲν κοιτά-
 ζεις τὸ συμφέρο σου, ἀλλὰ πάντα τὸ
 συμφέρο τοῦ ἀφέντη, νὰ πουλιέται, λέει,
 σὰν τὸ σκύλο; Ὅτι τὸ πληρώσει αὐτὸ
 ποῦ κάνει καὶ θὰ τὸ ἴδεις!

— Χλόη, ἂν μ' ἀγαπᾶς, μὴ μοῦ μι-
 λᾶς ἔτσι, γιὰτὶ ξέρεαι πῶς ἴσως εἶναι ἡ
 στεργὴ φορὰ ποῦ μιλοῦμε μαζί. Δὲ μπο-
 ρῶ, Χλόη, νὰ σ' ἀκούω νὰ κατηγορεῖς
 τὸν ἀφέντη. Ἐγὼ τὸν μεγάλωσα στὰ χέ-
 ρια μου καὶ τὸν ἀγαπῶ. Ἀλλὰ δὲν πε-
 ρίμενα βέβαια ν' ἀγαπᾶ τὸν κακομοῖρῆ
 τὸν Τόμ, ὅπως ὁ Τόμ ἀγαπᾶ αὐτόν. Ὁ
 ἀφέντης εἶναι συνειθισμένος νὰ τὸν ἀ-
 γαποῦν, δὲ δίνει προσοχή. Ἀλλὰ, γιὰ
 κοίταξε τί κάνουν ἄλλοι! Ποῖς σκλάβος
 περνοῦσε ὅπως ἐγὼ; Κι' ἂν δὲν ἐρχό-
 ταν αὐτὴ ἡ δύσκολη περίσταση, ποτὲ δὲ
 θὰ με πουλοῦσε.

— Ἐγὼ δὲν τ' ἀκούω αὐτὰ καὶ λέω
 πῶς ἔχει ἄδικο. Ἀλλὰ βρα καὶ νὰ ποῦ-
 με, δὲ θὰ συμφωνήσουμε. Ἄς σοῦ ἐτοι-
 μάσω τώρα κάτι νὰ φᾶς, γιὰτὶ ποῖς ξέ-
 ρει πῶσες ὥρες θὰ σ' ἀφήσουν νὰ περ-
 πατᾶς νησιτικός!...

Ἡ κακομοῖρα ἡ κυρὰ-Χλόη ἔβαζε
 ἔλα τὰ δυνατό τῆς νὰ ἐτοιμάσει τὸ ἀπο-
 χαιρετιστήριο αὐτὸ πρόγευμα.

— Τί ὄρατα φαγητά! φώναξε ὁ Μωῦ-
 σης, ἀρπάζοντας ἕνα κομμάτι κοτόπουλο.

Ἡ κυρὰ-Χλόη τοῦ τράβηξε τ' αὐτί
 καὶ τὸν μάλωσε, γιὰτὶ ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ
 τελευταία φαγητὸ ποῦ ἔτρωγε ὁ πατέ-
 ρας του στὸ σπῆτι τους.

— Χλόη! φώναξε ὁ Τόμ στενοχω-
 ρημένος.

— Δὲ μπορῶ νὰ κρατηθῶ! Εἶμαι τόσο
 συγχιτισμένη, ὥστε δὲν ξέρω τί κάνω!
 Τὰ παιδάκια μαρμάρωσαν καὶ κοίτα-
 ζαν πότε τὸν πατέρα καὶ πότε τὴ μη-
 τέρα, ἐνῶ ἡ μικρούλα τραβοῦσε τὸ φό-
 ρημα τῆς κυρὰ Χλόης ξεφωνίζοντας.

— Σύλασε, μικρὴ μου, εἶπε ἡ κυρὰ
 Χλόη, δίνοντάς τῆς ἕνα κομμάτι γλυκό.
 Ἐδῶ σοῦχω τίς φανέλλες σου, εἶπε ὁ
 στερα στὸν Τόμ. Πρόσεχε τίς γιὰτὶ
 ποῖς ξέρει πῶσον καιρὸ θὰ τις φορεῖς!
 Καὶ ποῖς θὰ σοῦ μπαλῶνει τίς κάλτσες

σου; Ραγίζει ἡ καρδιά μου δταν τὸ
 συλλογίζομαι. Καὶ ποῖς θὰ σὲ περιποι-
 ηθεῖ ἂν ἀρρωστήσεις;

Ὁ μπάριμπα Τόμ εἶχε βάλει τὴ μι-
 κρὴ στὰ γόνατά του καὶ τὴν ἀφινε νὰ
 παίξει με τὰ μαλλιά του ὅπως τῆς ἄρεσε.

— Ἔτσι, ἔτσι, παίξε, καίμενο κορι-
 τᾶκι, βσον καιρὸ μπορεῖς, γιὰτὶ θάρθει
 καιρὸς ποῦ θὰ κλάψεις καὶ σὺ πικρὰ.
 Θὰ ἴδεις νὰ σοῦ πουλοῦν τὸν ἀντρα σου
 ἢ τὰ παιδιὰ σου... Θέ μου! τί τὰ θέλουν
 οἱ σκλάβοι τὰ παιδιὰ!; (Ἀκολουθεῖ)

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'

Μὰ κι' ὁ μικρὸς Ἀλφόνσος ἦταν πολὺ στενοχωρημένος ποῦ ἔξαιτίας του ὁ
 πατέρας του ἔχασε τὸ στέμμα. «Πᾶει τὸ βασίλειο, συλλογιζόταν, πᾶει τὸ πα-
 λάτι. Κι' ἐγὼ, ὁ διάδοχος, τί θὰ γίνω; πῶς θὰ ζήσω;...»

Μιὰ μέρα, ἀπάντησε κατὰ τύχη τὸν κ. Μαίμουδιάν καὶ τοῦ εἶπε τὸν πόνο
 του. Ἐπειτα τὸν ρώτησε:

— Ἔσις ποῦ εἶστε πολὺξερὸς, καὶ ποῦ χρωστᾶτε εὐγνωμοσύνη στὸν πα-
 τέρα μου γιὰ τὴν ὑποστήρηξη ποῦ σᾶς ἔδινε, τί με συμβουλεύετε νὰ κάμω;
 Ὁ κ. Μαίμουδιάν, ποῦ ἀπὸ φυσικὸ του ἀγαποῦσε τ' ἀστεία, τίς φάρσες, —
 καραγκιόζης δὲν ἦταν; — καὶ ποῦ καμμιά εὐγνωμοσύνη δὲν χρωστοῦσε στὸν πε-

μένο βασιλιά, ὁ ἀχάριστος, κι' οὔτε τὸν εἶχε πιά ἀνάγκη, σκέφθηκε νὰ τοῦ
 παίξει μιὰ φάρσα. Κι' εἶπε:

— Οἱ Ἀραπάδες τώρα ἔχουν ζήτηση σ' ὅλο τὸν κόσμο. Νὰ γυρέψης, παιδί
 μου, μιὰ θέση ἀπ' αὐτὲς ποῦ δίνουν κατὰ προτίμησιν σὲ Ἀραπάδες. Παρα-
 δείγματα χάρη ποιεῖς σὲ κανένα πλουσιότατο, γυροῦμ σὲ καμμιά Τράπε-
 ζα, ταμπουλιέρης σὲ Τζᾶν-μπάντα... Στὸ Ἐξωτερικὸ ἐννοεῖται...

— Καλὸ θάταν, ἀποκρίθηκε ὁ πρῶν διάδοχος; μὰ ποῦ ἐγὼ δὲν εἶμαι μαῦ-
 ρος; Ἀκούστηκε ποτὲ μαῦρο λιοντάρι;...

— Ὅ! τὸ μόνο εὐκολο! φώναξε ὁ κ. Μαίμουδιάν. Ἐγὼ νὰ σὲ κάνω μαῦρο
 σὰ Σουδανέζο σὲ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας!

— Ἀλήθεια;... Πῶς;

— Ἐννοια σου, ἔλα μαζί μου!

Ἀθῶος, ἀνύποπτος, ὁ μικρὸς Ἀλφόνσος ἀκολούθησε τὸν κ. Μαίμουδιάν,
 ποῦ τὸν πῆγε μακριὰ, στὸν καταυλισμὸ κάποιων Εὐρωπαίων ἔξερευνητῶν, ὅπου,
 περνώοντας χτές, εἶχε ἴδει, ἀπέξω ἀπὸ μιὰ σπηλὴ, ἕνα δοχεῖο με καραμπογιὰ.

Κι' ἀμέσως πῆρε τὸ πινέλο κι' ἀρχισε νὰ βάφει μαῦρο τὸ φτωχὸ λιοντα-
 ρόπουλο...

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΨΕΜΜΑ

ΟΙ ΔΕΚΑΤΡΕΙΣ ΠΥΛΕΣ Τ' ΟΥΡΑΝΟΥ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Κοντά σ' ένα μεγάλο δάσος, ζούσ' ένας ξυλοκόπος με τη γυναίκα του. Είχαν ένα μόνο παιδί, ένα κοριτσάκι ως τριών χρόνων. Ήταν όμως τόσο φτωχό, ώστε πολλές φορές τους έλειπε και το καθημερινό ψωμί.

Ένα πρωί, καθώς πήγαινε ο ξυλοκόπος στο δάσος γεμάτος συλλογή κι' ετοιμαζόταν να κόψει ξύλα, παρουσιάστηκε μπροστά του μια ψηλή κι' ωραία γυναίκα, που φορούσε στο κεφάλι μια κορώνα με λαμπερά πετράδια, και του λέει:

— Είμαι η Παναγία, η Μητέρα του Χριστού. Είσαι φτωχός και δυστυχισμένος. Δός μου έμένα το παιδάκι σου να το πάρω μαζί μου, να είμαι μητέρα του και να το φροντίζω.

Ο ξυλοκόπος υπάκουσε, πήρε το κοριτσάκι του και τώδεσε στην Παναγία, κι' αυτή το πήρε μαζί της ψηλά στον ουρανό. Εκεί περνούσε καλά, έτρωγε ψωμί ζυμωμένο με ζάχαρη, έπινε μέλι και γάλα, τα φορέματά του ήταν χρυσά και τ' αγγελούδια έπαιζαν μαζί του.

Όταν έφτασε τα δεκατέσσερα χρόνια, τη φώναζε μια φορά η Παναγία κοντά της και της είπε:

— Καλή μου κοπέλλα, έχω να πάω σε ταξίδι μακρινό. Πάρε λοιπόν τα κλειδιά από τις δεκατρείς πύλες του Ουρανού και φύλαξέ τα. Τις δώδεκα πύλες μπορείς να τις ανοίξεις και να θαυμάζεις το μεγαλείο του Παραδείσου, αλλά τη δέκατη τρίτη πύλη, που ανοίγει μ' αυτό το μικρό χρυσό κλειδάκι, δέ σου επιτρέπω να την άγγιξεις. Φυλάξου, να μη την ανοίξεις, γιατί θα γίνεις πολύ δυστυχισμένη.

Η κοπέλλα υποσχέθηκε να υπακούσει. Κάθε μέρα άνοιγε κι' από μια πύλη, ως που άνοιξε και τις δώδεκα. Μπροστά σε κάθε μια φύλαγε κι' ένας Απόστολος με λαμπρό φωτιστέφανο στο κεφάλι, και το κοριτσάκι με τ' αγγελούδια χαιρόταν και θαύμαζε το μεγαλείο και τη δόξα του Παραδείσου.

Έμεινε τώρα μόνο η απαγορευμένη Πύλη, και το κοριτσάκι δοκίμασε άφωνα μεγάλη επιθυμία να μάθει τι ήταν κρυμμένο εκεί μέσα· κι' είπε στ' αγγελούδια:

— Δέ θα την ανοίξω ολότελα, ούτε και θα μπώ μέσα. Μόνο θα την κάμω να γείρει λιγάκι και θα κοιτάξω από τη χαραμάδα.

— Όχι, όχι! είπαν τ' αγγελούδια. Θα κάνεις αμαρτία! Η Παναγία το άπαγόρευε και μπορεί να σε κάμει δυστυχισμένη.

Η κοπέλλα σώπασε. Δέ σώπασε ο-

μως και μέσα της ο πόθος ν' ανοίξει και να ιδεί, κι' η καρδιά της την κεντούσε και δέν την άφινε σε ήσυχία. Και σε μια στιγμή που όλα τ' αγγελούδια είχαν ολότελα μοναχή και μπορεί να κοιτάξω, χωρίς να το μάθει κανείς.»

Έψαξε στον άρμαθό και βρήκε το κλειδί, τώβαλε στην κλειδαριά και τώστριψε. Εύθως η πόρτα άνοιξε διάπλατα, και τότε είδε την Αγία Τριάδα, καθισμένη μέσα στη λάμψη και στο φως. Στάθηκε μια στιγμή γεμάτη θαυμασμό κι' ύστερα άπλωσε το δάχτυλό της κι' άγγιξε τη λάμψη κι' εύθως το δάχτυλό της έγινε χρυσό. Άμέσως αίστάνθηκε ένα δυνατό πόνο, έκλεισε πάλι την πόρτα κι' έφυγε μακριά. Ο πόνος όμως δέν έπαυε κι' η καρδιά της χτυπούσε δυνατά κι' ήσυχία δέν είχε. Κι' όσο κι' αν έπλενε και καθάριζε το δάχτυλό της, εκείνο έμεινε πάντα χρυσαφένιο.

Δέν πέρασε πολύς καιρός και γύρισε η Παναγία από το ταξίδι. Φώναζε το κοριτσάκι και της ζήτησε τα κλειδιά. Καθώς της έδινε τον άρμαθό, την κοίταξε η Παναγία στα μάτια και της είπε:

— Μήπως άνοιξες τη δέκατη τρίτη Πύλη;

— Όχι! άπάντησε η κόρη.

Τότε η Παναγία έβαλε το χέρι της στην καρδιά της κόρης, την άκουσε που χτυπούσε και κατάλαβε πως η κόρη είχε άμαρτήσει. Τη ρώτησε πάλι:

— Μήπως την άνοιξες;

— Όχι! άπάντησε και πάλι η κοπέλλα.

Τότε η Παναγία κοίταξε το δάχτυλο, που είχε γίνει χρυσό από το άγγιγμα της ουράνιας δόξας, βεβαιώθηκε πως η κόρη είχε άμαρτήσει, και τη ρώτησε για τρίτη φορά:

— Την άνοιξες ή όχι;

— Όχι! άπάντησε η κόρη για τρίτη φορά.

Τότε η Παρθένα της είπε:

— Έκαμες μια παρακοή, είπες ψέμματα τρείς φορές. Δέν είσαι πιά αξια να κατοικείς στον ουρανό!

Κι' άμέσως την έδούθησε σε βαθύτατον ύπνο· κι' όταν η κόρη ξύπνησε, βρισκόταν στη γη, μέσα σ' έναν άγριο τόπο. Θέλησε να φωνάξει, αλλά φωνή να βγάλει δέ μπορούσε. Σηκώθηκε άπάνω και θέλησε να τρέξει, αλλά όπου κι' αν πήγαινε, πυκνοί θάμνοι της έκλειναν το δρόμο. Κλεισμένη λοιπόν έτσι στην έρημιά, βρήκε μια κουφέλα στον κορμό ενός μεγάλου δέντρου και την έκαμε κατοικία της. Εκεί κοιμόταν τη νύχτα, κι' εκεί τρώπανε όταν ήταν βροχή. Η ζωή όμως αυτή ήταν πικρή, κι' όταν συλλογιζόταν πόσο άμορφη ήταν τα ούράνια και τ' αγγελούδια που παιζαν μαζί της, άρχιζε ένα κλάμμα που δέν είχε τελειωμό. Τροφή της ήταν ρίζες και βα-

τόμουρα. Μάζευε τους καρπούς που πεφτάν άπ' τα δέντρα και τα ξερά φύλλα και τα πήγαινε στην κουφέλα της. Κι' όταν ήρθε το χιόνι κι' η παγωνιά, μαζεύονταν στην κουφέλα σαν ένα δυστυχισμένο ζώο και πολεμούσε να ζεσταθεί. Τα ρούχα της είχαν παλιώσει πιά κι' είχαν γίνει κουρέλια.

Κι' όταν ήρθε πάλι καλοκαίρι κι' έλαμψε δέζεστος ήλιος, βγήκε έξω στη χλόη και τα μακριά της μαλλιά τη σκέπαζαν σε μεγάλος χρυτός μανδύας. Έτσι πέρασ' ένας χρόνος κι' η έξορστη τ' ουράνου γνώρισε ελη τη θλίψη και την άθλιότητα του κόσμου.

Μια φορά, όταν τα δέντρα είχαν γεμίσει πάλι πράσινα φύλλα, κυνηγούσε ο βασιλιάς της χώρας στο δάσος ένα ζαρκάδι. Τό ζώο κρύφτηκε μέσα στους θάμνους κι' ο βασιλιάς έβγαλε το σπαθί του κι' άνοιξ' ένα δρόμο μέσα στα χαμόκλαδα. Τότε όμως αντίκρουσε μια πεντάμορφη κόρη καθισμένη στη ρίζα ενός δέντρου και σκεπασμένη ως τα νύχια των ποδιών με τα χρυσά της μαλλιά.

Ο βασιλιάς έσάστισε και την κοίταξε άμιλητος. Ύστερα όμως μίλησε και είπε:

— Ποιά είσαι και γιατί κάθουσαι εδώ στην έρημιά;

Μά εκείνη λαλιά δέν είχε να του άπαντήσει, κι' ο βασιλιάς της είπε πάλι:

— Έρχουσαι μαζί μου στο παλάτι μου;

Εκείνη πάλι δέν άπάντησε, αλλά μόνο είπε να με το κεφάλι της.

Ο βασιλιάς την πήρε και την άγέθασε στ' άλογό του και γύρισε στο παλάτι του. Εκεί είπε και την έντυσαν με όρατα φορέματα και της έδωσαν όλα τα καλά. Και μ' όλο που έμεινε βουδής κι' άμιλητη, ήταν όμως τόσο γλυκαιά κι' ωραία, ώστε ο βασιλιάς την άγάπησε και σε λίγον καιρό την πήρε γυναίκα του και την έκαμε βασίλισσα.

Όταν έκλεισε ένας χρόνος, η βασίλισσα έφερε στον κόσμο έν' αγοράκι. Την ίδια νύχτα, όταν έλοι είχαν πλαγιάσει, παρουσιάστηκε μπροστά της η Παρθένα Μαρία και της είπε:

— Κόρη μου, θέλεις να πείς την άλήθεια και να ήμολογήσεις ότι άνοιξες την απαγορευμένη Πύλη; Τότε θα σου δώσω πίσω τη λαλιά σου. Αν όμως άρνηθεις πάλι και πείς ψέμμα, εγώ θα πάρω μαζί μου αυτό το νεογέννητο αγοράκι.

Τότε μπόρεσε η βασίλισσα να μιλήσει, αλλά η καρδιά της έμεινε κλειστή και είπε:

— Όχι, δέν την άνοιξα!

Κι' η Παρθένα τότε πήρε στην άγκαλιά της το μωρό και χάθηκε στους ουραμούς.

Τ' άλλο πρωί, καθώς είδαν πως έλειπε το παιδί, οι παλατιανοί άρχισαν να μωρμουρίζουν πως η βασίλισσα τή-

φαγε το παιδί, και πως ήταν από φυλή άνθρωποφάγων. Ο βασιλιάς τ' άκουσε, αλλά δέν τό πίστεψε, γιατί την αγαπούσε πάρα πολύ.

Έτσι από άλλον ένα χρόνο, έκαμε πάλι η βασίλισσα έν' αγοράκι. Τη νύχτα φανερώθηκε πάλι η Παναγία και της είπε:

— Κόρη μου, θα το πείς πως άνοιξες την απαγορευμένη Πύλη; Θα σου φέρω πίσω το παιδί σου και θα σου λύσω τη γλώσσα. Άλλοιώς, σου το πάρνω κι' αυτό το δεύτερο παιδί.

Κι' η βασίλισσα είπε πάλι:

— Όχι, δέν την άνοιξα!

Κι' η Παρθένα τότε πήρε στην άγκαλιά της το μωρό κι' έχάθηκε στους ουραμούς.

Τό πρωί, καθώς είδαν πως το παιδί είχε χαθεί, οι παλατιανοί τώλεξαν φωνητά πως η βασίλισσα έτρωγε ανθρώπους κι' έπρεπε να δικάσει. Μά ο βασιλιάς την αγαπούσε πολύ κι' έδωσε διαταγή να μη λένε τέτοια λόγια.

Τόν άλλο χρόνο, έκαμε η βασίλισσα ένα όρατο κοριτσάκι, και τη νύχτα πα-

ρουσιάστηκε η Παναγία και της είπε: — Άκολουθήσε με!

Την πήρε από το χέρι και την πήγε στον ουρανό και της έδειξε τα δυό της αγοράκια, που γελοούσαν κι' έπαιζαν με τ' άσημένια άστρα. Η βασίλισσα δοκίμασε χαρά μεγάλη κι' η Παναγία τότε της είπε:

— Δέ μαλάκωσε ακόμα η καρδιά σου; Πες την άλήθεια και θα σου δώσω πίσω τ' αγοράκια σου και θα σου λύσω τη γλώσσα.

Η βασίλισσα όμως άπάντησε για τρίτη φορά:

— Όχι, δέν την άνοιξα.

Τότε την έφερε πάλι στη γη η Παναγία και της πήρε και το τρίτο παιδί.

Τό πρωί έγινε στο παλάτι φασαρία και κακό. Όλοι οι παλατιανοί φώναζαν:

— Η βασίλισσα τρώει τα παιδιά της!

Η βασίλισσα να θανατωθεί!

Ο βασιλιάς μάζεψε τους Συμβούλους του μα δέ μπόρεσε να τους κλείσει το στόμα. Όλοι φώναζαν: Να θανατωθεί! να θανατωθεί!

Έγινε λοιπόν δικαστήριο μεγάλο, κι'

Η ΑΔΕΛΦΗ

ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

ΣΚΗΝΗ Γ'

Μπαίνει τρεχάτη η Μάρθα μ' ένα κουτάλι.

ΜΑΡΘΑ

4 και 20 η ώρα! Πρέπει να δώσουμε το γιατρικό του Γιαννάκη, σά δέν ήρτε η κυρία Νίνα να το δώση... Για να δώ ποδ να τάφηκε... (ψάχνει στο τραπέζι, ύστερα στο λαβομάνο). "Α, νά, εδδ είναι ένα μπουκαλάκι... Αυτό θε νάνα... τέσσερις κουταλιές είτε ο γιατρός' δυδ τώρα, δυδ στις ξεη... (το παίρνει και πλησιάζει το Γιαννάκη).

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

"Όχι, όχι, δέν παίρνω τώρα γιατρικό!... Θέλω να μου το δώση η Νίνα... Δέν τό παίρνω!...

ΜΑΡΘΑ

Θά τό πάρης και θα πής κι' ένα τραγούδι, γι' αυτό τάφησε το γιατρικό η κυρία Νίνα, για να σου το δώσουμε έμεις, άμε πως;...

ΓΙΑΓΙΑ

"Ελα, Γιαννάκη μου, πάρε και μια καραμελλίτσα και πιές το... "Ελα να το χαρώ εγώ..."

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Δέ θέλω, γιατί, (ψευτοκλαίει) θάνατι πικρό..."

ΓΙΑΓΙΑ

"Όχι, παιδάκι μου, είναι σά σιρόπάκι. Πιές το, να σου τελειώσω και τό παραμύθι.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Τις καραμέλλες μου!... (του τις δέ-

νον). Γιαγιά, χάπ και κάτω, έ; Μά να μου το δώσης έσύ, γιατί... για το χτήρι σου το παίρνω..."

ΓΙΑΓΙΑ

Ναι, παιδάκι μου... (Η Μάρθα της βάσει στο χέρι το κουτάλι και της τό δεικνύνει)

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ (άνοίγει με άπόφαση το στόμα του' η Γιαγιά του δίνει την κουταλιά) "Τις καραμέλλες μου!... Τις καραμέλλες μου!... (μασάει με φούφα δυδ τρείς). Την ήπιε, δεύτερη δέν έχει, τελείωσε... (Πέφτει με άπόφαση να μη ξανασηκωθεί.)"

ΜΑΡΘΑ

"Ελα, καλέ, πάρε και την άλλη!..."

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Δέ θέλω άλλη... δέ θέλω..."

ΓΙΑΓΙΑ

"Ας τον, άργότερα' μήν το σκάς το παιδί..."

ΜΑΡΘΑ

Μία... (στέκει άναποφάσιστη με το μπουκαλάκι στο χέρι).

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Δέν έχει μά και παρα-μά!... Φύγε τώρα... Κακίστρα με τα γιατρικά σου!... Είπα: δέ-θέ-λω-ά-λλο! (Η Μάρθα φεύγει)

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Μπράβο, Γιαγιούλα μου, έσύ 'σαι καλή, (τη φιλάει) τώρα τό παραμύθι μας.

ΓΙΑΓΙΑ

Ναι, μά σε λίγη ώρα θα πάρης και την άλλη κουταλίτσα, έ, πουλάκι μου! "Έτσι πρέπει... Και να δής, θάρθη κι' η"

άπου η βασίλισσα να μιλήσει δέ μπορούσε και την άλήθεια να φανερώσει, την καταδικασαν να καεί ζωντανή.

Μάζεψαν λοιπόν ξύλα πολλά, την έδεσαν άπάνω σ' έναν όρθιο στύλο κι' έβαλαν φωτιά. Τότε πιά έλωσε ο πάγος της άλαζονείας μέσα στην καρδιά της, κι' η βασίλισσα συλλογίστηκε: "Αν είχα τη λαλιά μου, θα τό φώναζα τώρα, ότι την άνοιξα την απαγορευμένη Πύλη του ουρανού". Κι' εύθως η γλώσσα της λήθησε και φώναζε δυνατά:

— Ναι, Παρθένα Μαρία, την άνοιξα!

Κι' άμέσως άνοιξαν οι ουρανοί κι' έπεσε μια πυκνή βροχή που έσβυσε τις φλόγες, κι' ένα λαμπρό φώς κύκλωσε τη βασίλισσα κι' η Παναγία κατέβηκε μέσα στο φως, με τα δυδ αγοράκια στο πλάι της και το κοριτσάκι στην άγκαλιά της, και μίλησε χαρούμενα κι' είπε:

— Όποιος τό κρίμα ήμολογεί και μετανοιώνει είναι συχωρεμένος.

Της έδωσε πίσω τα τρία παιδιά, της έλυσε τη γλώσσα, κι' έζησαν πιά όλοι χαρούμενοι κι' εύτυχισμένοι.

(Απ' το Γερμανικό) ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Νίνα μας να σου φέρη καραμέλλες...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

"Α μά, δέ θέλω καραμέλλες, έχω! Λές, γιατί, να μου αγοράση ζωγραφίες; της τόπα γδδ όταν έφευγε, μά δέν πιστεύω να μου φέρη. Γιαγιά, είναι καλή η Νίνα;..."

ΓΙΑΓΙΑ

Μπά, πως δέν είναι καλή; πως σου ήρθε να ρωτήσης;... καλή και κατάκαλη μέλιτσα.

«Η Μάρθα βαστάει την τυφλή Γιαγιά...» (Σελ. 98, στ. β')

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Μά τότε, γιατί δε θέλει να μου κάνει συντροφιά, ούτε να μου λείει παραμύθια όπως εσύ, γιαγιά... Έ, γιαγιά;...

ΓΙΑΓΙΑ

Γιατί αυτή είναι νέα. Δεν μπορεί να κάθεται σε μια καρέκλα διαρκώς. Κατάλαβες;...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Ναι, — με νυστάζω... Γιαγιά, έλα, λέγε το παραμύθι... Τι έκανε ο καϊμένος ο φτωχούλης; έφαγε κι' αυτός κανένα μεζεδάκι;... Μά πως κάνει το κεφάλι μου γκλό, γκλό, γκλό... (κουνεί δεξιά - αριστερά το κεφάλι.) Νύστα που την έχω... Λοιπόν;...

ΓΙΑΓΙΑ

Λοιπόν ναι... Στάσου να θυμηθώ... (Ο Γιαννάκης στην αρχή ακούει προσεκτικά, ύστερα βυθίζεται σε ύπνο.) "Α, είμαστε" εκεί που ο φτωχός Μάρκος — έτσι τον έλεγαν — έβλεπε τον πλούσιο να τρώει δημοφιλή φαγητά και συλλαγίζονταν: «Κοίταξε, κοίταξε αδελφέ, εγώ να μην έχω παρά ένα ξεροκόμμα, κι' αυτός το πουλιού το γάλα!» Και πού πόλο φουρκίστηκε ακόμα, όταν είδε τον πλούσιο να ρίχνει ένα κόκκαλο μ' αρκετό κρέας σ' ένα σκύλο που καθόταν κάτω από τ' άμαξι και κοίταζε με λαίμαργα μάτια τα φαγητά «Όστε την τύχη του σκυλιού δεν έχω γώ...» ψιθύρισε. Όταν ο πλούσιος τελείωσε το φαγητό του, είδε ο Μάρκος δυο γκαρσόνια που έφεραν μια μεγάλη πολυθρόνα κάτω από ένα δέντρο. Ύστερα πλησίασαν την άμαξα, πήραν τον κύριο σηκωτό στα χέρια — ήταν παράλυτος ο δύστυχος — και τον καβάλησαν στην πολυθρόνα. "Ένα βαθύ «άχι» βγαλμένο απ' τα φυλλοκάρδια του πλούσιου, έκανε το Μάρκο να σκιρτήσει. Με μια ξαφνική χαρά πετάχτηκε απάνω κι' άρχισε να τρέχει, σά να θέλει να βεβαιωθεί πως αυτός είχε γερά τα πόδια του. "Έτρεχε από δω, από κει... (Σταματάει). Μά, Γιαννάκη, πως τόπαθες και δε μ' έκοψες ούτε μια φορά; Τόση πιά φρονιμάδα δεν έχει γούστο...

(Ο Γιαννάκης, πεσμένος ανάσκελα, φαίνεται σά να κοιμάται βαθιά)

ΓΙΑΓΙΑ

Γιαννάκη!... Δεν ζπαντας; (με τα χέρια φράνει στο μάκρος του ντιβανιού γιά νάβρη το σώμα.) Γιαννάκη!... (Αγγίζει το πρόσωπό του) Θέ μου, τί κρύο που είναι!... κι' ιδρωμένο!... Γιαννάκη;... (με αγωνιώδη φωνή) παιδί μου, αποκοιμήθηκες;... κοιμάσαι;... (τον σκουντάει ελαφρά) μή μου κάνεις άστεία, παιδί μου, έλα και δεν άντέχω... Γιαννάκη;... (έξω απ' το παράθυρο ακούγεται ένα βαρέλι που το κυλάνε με δυνατό κρότο.)

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ (παραμιλεί)

Τί μουσική... Τι όμορφη μουσική...

Γρήγορα... γρήγορα τους στρατιώτες!

ΓΙΑΓΙΑ (με χαρά)

"Α, τά στρατιωτάκια σου θές... Μά τί ιδρώς...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ (με αλλοιωμένη φωνή)

Τρέχει από δω... τρέχει από κει... σκοτάδια... Κι' αγνάθια, πολλά...

ΓΙΑΓΙΑ

Θέ μου, θά παραμιλάει φαίνεται. Μά να μην μπορώ να δω... Να μην μπορώ να δω... Μάρθα! καλέ, Μάρθα!... (Σηκώνεται, με τα χέρια άκλωτά, προσπαθεί να βοηθή την έξοδο.) Μάρθα!... (σκοιτάζει σε μια καρέκλα)

Η Νίνα.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Τρέχει από δω, τρέχει από κει, τον έφτασα... Μάρκο!...

ΓΙΑΓΙΑ

Θέ μου, τί να κάνω; κι' ήταν τί καλά τώρα και λίγη ώρα... Μάρθα!... (κατάφερε να βοηθή φάροντας την πόρτα της τραπεζαρίας και βγαίνει ακούγοντας ή φωνή της, στην άρχη δυνατή, ύστερα άσθενέστερη όως που χάνεται) Μάρθα... το παιδί... Μάρθα!...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ (ψιθυριστά)

"Αγνάθια... στην κοιλιά μου... με τρυπάνε... Τρεχάτε... (πολύ σιγά) αγνάθια... αγνάθια...

(πέφτει σε βαθύ λήθαργο).

ΣΚΗΝΗ Δ'

NINA, ΑΔΕΛΦΑΝΑΡΑ, ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

(Μπαίνουν απ' την πόρτα του διαδρόμου ή Νίνα με την Άλεξάνδρα. Η Νίνα φοράει άσπρο μπλουζάκι σφιγμένο στη μέση με πλατεϊά

ζώνη. Φούστα μπλε πιστοτή. Άσπρο μπερέ. Είναι μια όμορφη ξανθιά. Η Άλεξάνδρα φορεί βελουδένια μαύρη ζακέτα, φούστα με μέγαιλα καρπό. Δυο χοντρές μαύρες κοτσιδες ριχμένες μπροστά. Φοράει γυαλιά. Μάλλον άσκημη. Έξακολουθούν άρχινισμένη κουβέντα.)

ΑΔΕΛΦΑΝΑΡΑ

Δέ συμφωνώ, όχι!... Δέ λέω... Η γυναίκα δεν πλαστήκε μόνο «για να μαντάρη κάλτσες» όπως λές κοροϊδεύοντας. Άλλά μέσα στο σπίτι της έχει τόσες πολλές άσχολιες, που αν ήθελε...

NINA

Ναι, ξέρω τί θά μου πής. Τά παιδιά!... Το αιώσιο έπιχείρημα!... Η άνατροφή τους, (με σαρκασμό) «ή ανάδειξες χρηστών πολιτών» όπως λένε οι άντιφειμιστές στις έφημερίδες τους. Χά, χά, χά... Όταν εγώ νιώθω μέσα μου μια φλόγα δημοκρατική, να την πνίξω, να τή σβύσω, γιατί;... Γιατί είχα το δυστύχημα να χάσω τή μητέρα μου, γιατί ο πατέρας μου είναι αιώσιος στο γραφείο, και γιατί έχω μια τυφλή γιαγιά κι' έναν ανήλικό αδελφό, που έχουν τήν ανάγκη μου. Γι' αυτό... Γι' αυτό τά πλάσματα, που τό ένα ξεπλήρωσε κιάλας τον προσισμό του, και τίλλο — σε βεβαιώ εγώ — θά μπορέση να τον εκπληρώση χωρίς τή βοήθειά μου θαυμάσια, εγώ (έντονα) να θαρτώ έδώ μέσα και να μην ακολουθήσω τήν κλίση μου; "Ε, λοιπόν όχι!... "Όσο κι' αν έπιμένει ο πατέρας μου, εγώ θά νικήσω!

ΑΔΕΛΦΑΝΑΡΑ (είρωνικά)

"Ω, τί παχιά... τί μεγαλόστομα λόγια!... Θά νικήσης τον πατέρα σου εσύ;... Κι' όμως αν ήθελες να σκεφθής λιγάκι... έχουν τόσο τήν ανάγκη σου έδώ μέσα! Οι δικές σου και οι δικές τους περιστάσεις σου επιβάλλουν να θυσιαστής γι' αυτούς.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ (ψιθυριστά)

Σκοτάδια πυκνά... σκοτάδια...

NINA (βγάζει το καπέλο της, κάθεται σε μια καρέκλα και τραβάει μίαν άλλη κοντά της)

Κάθηνε δω, έλα, πές μου. "Αν είχα γεννηθεί άγόρι, θάμουνά υποχρεωμένη να ζω πάντα μέσα στο σπίτι για να ναναθρέψω τον αδελφό μου;... και να μη σπυδιάσω, να μη γίνω τίποτα;... Γιατί τάχα, επειδή, είχα τήν άτυχία να είμαι κορίτσι, πρέπει να πνίξω τό ταλέντο μου, να πετάξω πινέλα και μπογιές, να πιάσω τή βελόνα και να περνάω τις μέρες μου μπαλώνοντας άσπρόρουχα και λέγοντας παραμύθια στο Γιαννάκη; Κοίταξέ τον εκεί στο ντιβάνι μου, τον πήρε ο ύπνος, — ήρθε δω για να του κάνει συντροφιά ή αδελφή του — ή σκιάδα του. Λοιπόν, γιατί δε μιλάς; Αυτό θέλεις εσύ;... (ήσυχότερα) "Έλα, όμολόγησε τήν αλήθεια, ο μπαμπάς σ' έβαλε να μου μιλήσης.

(Τό τέλος στο ερχόμενο)

ΑΙΑΣ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ (Τά σκίτσα της ίδιας)

ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΕΡΟΠΟΡΟΙ ΣΤΟ ΒΟΡΕΙΟ ΠΟΛΟ

Μυθιστόρημα υπό NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

— Ουρρά! φώναξε ο μικρός Ντόουσο. Στρέβει κατά μάς. Πλησιάζει. Σωθήκαμε!

— "Όχι άκόμη, ψιθύρισε ο παιδαγωγός, που φοβόταν μήπως οι έλπίδες του διαφυσθούν, και συγχρόνως συλλογιόταν με τί τρόπο θάταν δυνατό να τούς σώση τό άερόστατο, αφού δεν υπήρχε κανένα μέρος για να προσγειωθή.

"Αλήθεια δεν είχε άδικο ν' άνησυχή για τό ζήτημα αυτό, γιατί τό άερόστατο, προτού να τούς πλησιάση, αναγκάστηκε να κάνει ένα σωρό βόλτες και μανούβρες για να μπορέση να κατεβή και να πετάξη σε μικρό ύψος πάνω απ' τον όγκόπαγο. Οι δυσκολώτατες και πολύπλοκες αυτές κινήσεις έβαζαν σ' άμηχανία τους ναυαγούς, οι όποιοι παρακοιτούσαν με άγωνία τις διάφορες φάσεις τών χειρισμών χωρίς να καταλαβαίνουν καλά-καλά τί συμβαίνει.

Τό άερόστατο πότε φαινόταν πως ήθελε να προσγειωθή, και πότε πως άποφάσιζε να εγκαταλείψη τή ριψοκίνδυνη άπόπειρά του για να σώση τους ναυαγούς κι' έτοιμαζόταν να εξακολουθήση πάλι τό δρόμο του, Τότε πάνω στο παγοθύμι όλων οι καρδιές έπαυαν να χτυπούν κι' ή άγωνία τούς έσφιγγε τό λαϊμό. Στο τέλος κατάλαβαν τούς σκοπούς του, που ως τότε τούς είχαν μείνει άνεξήγητοι. Δεν ήσάχασαν όμως έντελώς. Θά μπορούσαν να πετύχουν ως τό τέλος; "Όσο γι' αυτό τό ζήτημα, οι άμβιβολίες υπήρχαν άκόμη, και πόσο βασανιστικές ήταν!

Τό άερόπλοιο τώρα είχε κατέβει άρκετά και μπορούσαν νάντιληφθούν οι ναυαγοί και τό μέγεθός του και τό σχήμα του. "Εμοιάζε μ' ένα γιγάντιο ποδρα-στογγυλό μπροστά και μυτερό άπό πίσω, ένα ποδρό όμως που είχε όριζόντια πτερύγια σαν ψάρι. Από κάτω του κρέμονταν τρεις καμπίνες, που ένώνονταν μεταξύ τους μ' ένα μακρό διάδρομο. Στην πρόμη κυμάτιζε ή άμερικανική σημαία. Μπορούσαν μάλιστα να διαβάσουν και τόνομά του, γραμμένο με γιγάντια γράμματα πάνω στα πλευρά του. "Όνομαζόταν «Liberty» ("Ελευθερία) και τό όνομα αυτό δεν ήταν σαν ένα σύμβολο για τούς άιχμαλώτους του όγκόπαγου, που περίμεναν τώρα τήν άπελευθέρωσή τους;... Τό φοβερό βούϊσμα τών έλικων του είχε ξεκουφάνει τούς ναυαγούς, έγινε όμως λιγώτερο αισθητό, μόλις τό άερόπλοιο έλάττωσε τήν ταχύτητά του. Στο τέλος οι έλικες έπαψαν να χτυπούν κι' έγινε σιωπή.

"Ακούηγο πιά τό έναέριο κήτος, σε

ύψος πενήντα μέτρων από τό παγοθύμι που τό σκέπαζε δλόκληρο με τόν γιγάντιο ίσκιό του, στεκόταν πάνω από τούς ναυαγούς. Και να, από μια καμπίνα, ακούγεται από ένα μεγάλιο μιά φωνή που μιλάει άγγλικά:

— Ποιοί είσαστε; "Απαντήστε με σήματα, σηκώνοντας τά χέρια ψηλά για να πητε «ναι» και κατεβάζοντας τα σε όριζόντια γραμμή για να πητε «όχι».

Είσαστε ναυαγοί; — Ναι. — Ζητάτε βοήθεια; — Ναι!

— "Ω, ράτ! Δεν μπορούμε να προσγειωθούμε στο παγοθύμι σας. Θά σάς ρίξουμε μια άνεμόσκαλα για ν' άνεβήτε επάνω. Κοιτάξτε να πιάσετε τήν άγκυρα και να τήν στερεώσετε καλά στον πάγο. Καταλάβετε; — Ναι.

— Στερεά, δεν είναι έτσι; — Ναι, ναι.

— "Ω ράτ! έπαλάβε τό μεγάλιο κι' άμέσως πετάχτηκε ένα μακρό σχοινί με τήν άγκυρα στην άκρη. Οι μεγάλοι έλικες του άερόστατου άρχισαν πάλι να γυρίζουν ελαφρά. Προχώρησε λιγάκι προς τή διεύθυνση του άνέμου και τά παιδιά, με κίνδυνο να σπάσουν κανένα πόδι, άρχισαν να τρέχουν πίσω από τήν άγκυρα, που δεν έδρισκε καμιά προεξοχή για να γαντζωθή. "Ο κ. "Αχιλλέας "Αντρεϊωμένος έτρεξε κι' αυτός μαζί τους, και για δεύτερη φορά οι παντούφλες του φάνηκαν πολύτιμες. Μπορέσε να πιάση τό σχοινί και να τραβήξη τήν άγκυρα σ' ένα άρκετά βαθύ άνοιγμα του

"Η άγκυρα σιγό-σιγά άρτισε νάνεβαίνη." (Σελ. 116, στ. β')

πάγου, όπου τή στερέωσε καλά, βοηθούμενος από τούς μαθητές του κι' από τούς δυο μικρούς "Αγγλους. Τότε οι έλικες σταμάτησαν και πάλι. Τό σχοινί τεντώθηκε σε σημείο να σπάση και δυο-τρεις φορές οι ναυαγοί ένόμισαν ότι θά έσπαζε σ' αλήθεια. "Ηταν όμως άρκετά στερεά και μόρεσε ν' άνθέξη. "Ετσι οι ναυαγοί δεν είχαν πιά παρά να περιμένουν τήν άνεμόσκαλα, που τούς είδοποιούσαν από τό άερόστατο ότι θά τούς πετούσαν κάτω, με τήν έντολή να πιάσουν τήν άκρη της και να τήν κρατήσουν στερεά.

Όστόσο ή συγκίνησή τους δεν θάταν και τόσο μεγάλη, αφού έκανε τόπο και στην περιέργεια. Τι ζήτησε στα μακριά αυτά παράλια, στο Βόρειο πολικό κύκλο, στη μέση του Παγωμένου "Όκεανού, αυτός ο έναέριος Λεδιάθαν; Νάταν πλατό, δε θά φαινόταν τόσο παράξενο. Άλλά ένα άερόστατο, ένα πηδαιλουχούμενο τού τελευταίου και πιά τελειοποιημένο άμερικανικού τύπου, τί γύρευε στα μέρη αυτά; Μήπως δεν ήταν αλήθεια; Μήπως ήταν παραισθήση;

"Η μίς Γκράς Κλάριτζ, κρατώντας με τό ένα χέρι τήν πολύτιμη σακκούλα της και τραβώντας με τό άλλο τή Νταϊζη, είχε ένωθεί με τούς συντρόφους της, που βρίσκονταν συγκεντρωμένοι στο σημείο όπου ύπολόγιζαν πως θάπεφτε ή άνεμόσκαλα. Σε λίγο τούς τήν πέταξαν από μια καταπακτή που άνοιξε στο πλευρό της κεντρικής καμπίνας. Κατέβηκε κυματίζοντας στον άέρα, και ο παιδαγωγός βασανίστηκε άρκετά για να τήν πιάση. Μόλις όμως τήν έπιασε, δεν έννοούσε να τή αφήσει, και βλιν, όπως κι' αυτός, γαντζώθηκαν άπάνω τρέμοντας δλόκληροι, σαν τούς πνιγμένους που τούς πετάνε τό σχοινί της σωτηρίας.

"Η καμπίνα του άερόστατου δε βρίσκονταν παρά μόλις είκοσι μέτρα ψηλότερά τους. Από ένα φαρδί φεγγίτη ξεπρόβαλλε ή μορφή ενός ανθρώπου με ναυτικό πηλίκιο. Χωρίς να χρησιμοποιή πιά τόν τηλεβόα, που τώρα δεν τού χρειαζόταν, φώναξε στους ναυαγούς:

— Κρατάτε καλά εκεί κάτω θά σάς στείλουμε ένα ναύτη για να σάς άνεβάση.

— "Εγώ, κύριε, μπορώ νάνεβώ και μόνος μου! είπε ο Γαβριήλ.

— "Όχι, περιμένετε!

"Ένας άλλος άντρας, ντυμένος σά ναύτης, ξεπρόβαλλε από τήν καταπακτή. Εδκίνητος σά χιμπαζής, βρέθηκε σ' ένα λεπτό κατεβασμένος κιάλας στο παγοθύμι. "Ηταν νέος και ρωμαλέος, γελοούσε άνοιχτό-

καρδα, κι' αυτό μονάχα άρκοῦσε γιά νά εμπνεύσει σ' έλους τήν έμπιστοσύνη.
— "Άς άνεβή ή μικρούλα δεσποινίς στους ώμους μου, εἶπε χαμογελώντας.

"Η Νταϊζή δέν εχασε ούτε λεπτό. Ο ναύτης, παρ' όλο τó βάρος της, άνεβή κέ μέ τήν ίδια ευκίνησία τέσσερα-τέσσερα τά σκαλιά, άφου πρώτα φρόντισε νά δέσει τή μικρούλα πάνω του, άπό φόβο μήπως λύση τά χέρια της άπ' τó λαιμό του. Εκείνη όμως δέν είχε κανένα τέτοιο σκοπό και τά χεράκια της δέν ξεμπλέχτηκαν, παρά όταν τά πόδια της πάτησαν σέ στερεό έδαφος.

"Ο ναύτης κατέβηκε τó ίδιο ξεκούραστος και γελαστός όπως και πρίν.

— "Η σειρά σας, κυρία, εἶπε στήν γκουβερνάνα.

— "Όχι; νάνεοῦν τά παιδιά πρίν άπό μένα.

— Μά είναι άγόρια.

— Σάς παρακαλώ, ίκέτευσε ή μίς Γκράς Κλάριτζ.

— Άνεβήτε, μά άνεβήτε λοιπόν! της φώναζαν άπ' όλες τις μεριές.

Μάτιατα όμως. Άναγκάστηκαν νά υποχωρήσουν. Τά άγόρια άνέ-

ή στο κεφάλι του δυστυχισμένου παιδαγωγού, που είχε μείνει τελευταίος νά κρατάη τή σκάλα.

— "Ε! τού φώναξε ό ναύτης άπό πάνω, όταν ή γκουβερνάνα επιβίασθηκε πιά στο άερόστατο. "Εσείς τί κάθεστε και περιμένετε εκεί κάτω!

"Ο κ. Άχιλλέας Άντρειωμένος δέν ήξερε τί άπάντησε νά δώσει. Τί περίμενε; Περίμενε άπλουστάτα νά κατέβουν και νά τόν βοηθήσουν κι' αυτόν νάνεβή, όπως έλους τούς άλλους. Γιατί νά σκαρφαλώσει μόνος του τή σχοίνην αυτή σκάλα χωρίς νά τού τήν κρατάει κανένας άπό κάτω. θά είχε τήν καρδιά και τó κουράγιο νά τó κάνη; Είχε τόση λίγη κλίση στά άκροβατικά γυμνάσματα! Κι' έπειτα είχε παρακολουθήσει τήν άγωνία της μίς Γκράς Κλάριτζ... Άκόμη άναντίρρησης που τή σολογιζόταν. Και πούδς θά τόν συγκρατούσε, αν ζαλιζόταν και πήγαινε νά πέση;

"Ο ναύτης δέν ήταν κακό παιδί. Η άπελπισία του κ. Άχιλλέα Άντρειω-

Θήκαν λοιπόν τó ενα ύστερα άπό τ' άλλο υπό τήν έπίβλεψη τού ναύτη, τά παιδιά άρχισαν νά τρέχουν πίσω άπό τήν άγκυρά... (Σελ. 115, στ. β.)

βηκαν λοιπόν τó ενα ύστερα άπό τ' άλλο υπό τήν έπίβλεψη τού ναύτη, τά παιδιά άρχισαν νά τρέχουν πίσω άπό τήν άγκυρά... (Σελ. 115, στ. β.)

μένου τόν συγκινοῦσε. Κατέβηκε πάλι κάτω και όλα κανονίστηκαν λαμπρά. Γιατί τού ήρθε ή σοφή ιδέα νά τοποθετήση τόν καθήγητὴ καθάλλικευτά πάνω στους δυό γάντζους της άγκυρας. Μ' αυτό τόν τρόπο ό κ. Άχιλλέας δέν είχε παρά νά κρατήση σφιχτά τó σχοίνι και νά κλείση τά μάτια του. Η άγκυρα σιγά-σιγά άρχισε νάνεβαίνη. Στήν αρχή έκανε μερικές ταλαντεύσεις άνησυχαστικές και πολύ δυσάρεστες, που θύμισαν στο λαμπρό παιδαγωγό τις φουρτούνες τού θαλάσσιου ταξιδιού.

(Άκολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΝΕΑ ΘΡΥΨΑΛΑ

"Η δημοτική γλώσσα μέ τούς έρειπωμένους της τύπους έχει όλα τά στοιχεία της ποιητικής παλαιότητας, ενώ ή καθαρεύουσα μοιάζει μέ καινούργιο χιτισμένο σπιτι, που στήν εισοδό του έχουν άραιοδικασμένα και μερικά σπασμένα άρχαία κεφάλια που τά βρήκαν στα θεμέλια. Δ. Γρ. Κ.

ΓΙΟΡΤΗ

Γιορτή. Τό σπίτι μου άνοιγμένο δέχως κανένα νά προσμένω — σήμερα τόχο άπ' τó πρωί. Κανένας δε θάφθει, τó ξερω. Μά και γι' αυτό δέν ύποφέρω, Κι' ή μοναξιά μου είναι καλή...

"Η σάλα μας μέ τά λαμπιόνια, που τήν φωτίσαν άλλα χρόνια — στ' άρώματα δέν θά πνιγει. Κι' ούτε ποδάρια θά φτερλώσουν μέσ' στο χορό, νά ζαλαφρώσουν τήν κουρασμένη μου ψυχή.

Βραδυάζει. Άργά έξω πέφτει χιόνι και μένα φέγγει ένα λαμπιόνι, γερότς ός είμαι στή σπουδή. Γύρω μου άγαπητά βιβλία μέ ζώνουν, και στήν ήσυχια έχω ξεχάσει τή γιορτή...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΙΣΚΗΡΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ

Άγαπητοί μου,

Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ μου γιά τά Καλλιστεία σας άποκάλυψε μερικά πράγματα, που φαντάζομαι ότι θά θέλατε νά τά γνωρίσετε κάπως καλύτερα γιατί σέ μία μόνο Επιστολή δέν μπορούσα βέβαια νά σας τά πώ όλα. Και πρώτα-πρώτα νά σας εξηγήσω πώς θάπρεπε νά γίνεται καλύτερα, επιστημονικώτερα, αυτός ό διαγωνισμός, γιά νά εξυπηρετη ήνα μεγάλο σκοπό και νάχη, μέ τόν καιρό, πολύ σπουδαία άποτελέσματα.

"Άς ίδουμε μία στιγμὴ πώς γίνεται σήμερα: Είναι μόνο γιά κορίτσια, και μόνο κορίτσια μεγάλα. Σέ κάθε πόλη, σχηματίζεται μία επιτροπή άπό ανθρώπους χωρίς ειδικότητα, — Δημάρχους, δημοτικούς συμβούλους, δημοσιογράφους, λογίους κι' ανθρώπους τού κόσμου. Καμμιά φορά βάζουν και καλλιτέχνες, — κανένα ζωγράφο, κανένα γλύπτη.

"Αλλά κι' ό πιδ ειδικός άνάμεσα σ' αυτούς ήναν ψήφο έχει όπως κι' ό πιδ άνίδεος. Οι άνίδεοι λοιπόν αποτελούν τήν πλειοψηφία. Τό χειρότερο όμως είναι, ότι ειδικοί κι' άνίδεοι δέν κρίνουν παρά πρόχειρα, έπιπόλαιο, μέ τó μάτι και μέ τó γούστο τους. Οι ύποψήφιος παρουσιάζονται μπροστά τους μέ μία μεγάλη τουαλέττα, που όχι μόνο τις κάνει νά φαντάζοῦν, αλλά και μπορεί νά κρύβη μέ τέχνη πολλά σωματικά ελαττώματα. Και συνήθως εκλέγεται όποι καταφέρει νά κάμη τή μεγαλύτερη εντύπωση ή νά συγκεντρώση τις περισσότερες συμπάθειες. Γιατί φυσικά έπηρεάζει τούς κριτές και τó καινό που παρευρίσκεται στους χορούς αυτούς τών Καλλιστείων. "Ετσι μπορεί εξαίρετα νά εκλεγθὴ ός ή ώραιότερη, μά που νά μὴν έχη ούτε κανονικά χαρακτηριστικά

προσώπου, ούτε κανονικό σώμα, αλλά μόνο μία χάρη, μία έκφραση, ήναν άέρα και... μία ώραία φορεσιά.

Κι' ή χάρη βέβαια, κι' ή έκφραση είναι στοιχεία της όμορφιάς, δέν είναι όμως ή Όμορφιά ή ίδια, που σας έδωσα προχτές τόν έρισμό της. Κι' ή όμορφιά αυτή δέν μπορεί νά κριθὴ παρ' άπό ειδικούς, μέ τόν κανόνα και τó διαβήτη στο χέρι. Νά σας πώ τώρα πούδς ακριβώς είναι ό κανόνας τού τέλειου ανθρώπινου σώματος, τού καθαυτò φυσιολογικου και καλλιτεχνικου ώραιου άνθρώπου; Θάπρεπε νά έκταθώ πολύ, κι' ίσως μερικά πράγματα, πολύπλοκα, δέν θά τά καταλαβαίνατε. Θάρκεσθῆτε μόνο σ' αυτές τις πληροφορίες: Τόν κανόνα τού τέλειου Ανθρώπου εἰ σοφοί τόν άναζητήσαν άπό τούς αρχαιότερους χρόνους Στήν Αίγυπτο τών Φαραώ, —φανασθήτε, —είχαν βρει ήνα κανόνα, που τόν πήρα, λένε, κι' οι Έλληνες. Άπό τούς έλληνικούς, ό περιφημότερος είναι τού Πολυκλείτη, τού άγαλματοποιου που έκαμε τόν θαυμαστό «Δορυφόρο». Άπό τότε ως σήμερα, οι σοφοί δέν έπαψαν νά φτιάχνουν κανόνες. Ουδέντα τέτοιους, μέ διάφορη βάση και σύστημά τόν καθένα, γνωρίζει ή ειδική Επιστήμη! "Ο πιδ γνωστός, ό πιδ εύχρηστος, είναι ίσως τού γερμανου γιατρού Φρίτε.

"Αλλά όποιον κανόνα κι' αν πάρη κανείς, μπορεί νά μετρήσῃ μ' αυτόν ήνα σώμα και νά ιδὴ κατά πόσο έχει τις άπαιτούμενες γιά τήν τελεία ώραιότητα ά να λογιέσ. Και τούτο γιατί δέν διαφέρουν μεταξύ τους, πικά σέ μερικές μόνο αναλογίες, και σ' αυτές πάλι ελάχιστα, μόλις κατά εκατοστά ή χιλιοστά.

"Ενα παράδειγμα μόνο: Τό ύψος τού σώματος πρέπει νά είναι 7 1/2 φορές τó ύψος της κεφαλής. "Αλλά και 7 3/4 νά είναι, σάς λένε, δέν πειράζει, και 8 καμμια φορά. Η αναλογία λοιπόν είναι άπό 1: 7 1/2 ως 1: 8. Τό ίδιο, φυσικά, ισχύει γιά τó ύψος τών ποδιών, γιά τó μήκος τών χεριών, γιά τó πλάτος τών ώμων και της μέσης, γιά τήν άπόσταση τών ματιών μεταξύ τους, γιά τήν άπόσταση της μύτης άπό τó στόμα, τού στόματος άπό τó πηγούνι και καθέξης. Οι διαφορές άπό κανόνα σέ κανόνα, όπως κι' άπό φυσιολογικό άνθρωπο σέ άνθρωπο, είναι ελάχιστες, άσήμαντες "Όταν όμως οι διαφορές άπό τόν κανόνα, — ή άπό τó μέσον όρο τών διαφόρων κανόνων, — είναι πολύ μεγάλες, τότε ό άνθρωπος δέν είναι φυσιολογικός είναι παθολογικός, έπομένως άσχημος "Ε. αυτή τήν άσχήμια δέν μπορεί πάντα νά τήν ιδὴ όποιοςδήποτε, και μάλιστα μέ τó μάτι. Πρέπει νά είναι ειδικός και νάχη και μέτρο.

Γι' αυτό, στά Καλλιστεία που γίνονται σήμερα, — κι' έχι μόνο έδω στήν Ελλάδα, — δέν βραβεύονται πάντα τά

πραγματικώς τελειότερα άτομα, εκείνα δηλαδή που θά έδειχναν τήν εξέλιξη της φυλής. Άρβίω τώρα ότι δέν γίνονται εκ παραλλήλου και Καλλιστεία γι' άνδρες, γιά έφήβους. Γιατί μήπως κι' οι άντρες δέν πρέπει νάχουν επίσης φυσιολογικώς τέλειο σώμα; Τά Καλλιστεία, γιά τó μεγάλο σκοπό που είπαμε, έπρεπε νά είναι και γιά τά δυο φύλα. Κι' οι ύποψήφιοι ή οι ύποψήφιος, πρίν παρουσιασθουν σ' ήνα ζημόσιο χορό, ή σ' ήνα στίβο, γιά νά κριθουν, έστω, άπό τó πολύ κοινό, έπρεπε πρώτα νά διαλέγονται μέ μεγάλη αυστηρότητα άπό μία Επιτροπή ειδικών, που θά τούς εξέταζε κατά τόν κανόνα. Η Επιτροπή αυτή θάλεγε: «Ο Α, ή Β, ό Γ, ή Δ, έχουν τά προσόντα, δηλαδή τις άπαιτούμενες αναλογίες. Οι μεταξύ τους διαφορές, γιά τήν Επιστήμη, είναι άσήμαντες. "Όλοι αυτοί είναι άνθρωποι φυσιολογικοί. Διαλέξτε τώρα γιά τά Α Βραβεία αυτού τού χρόνου, έποιον κι' όποιον θέλετε».

"Ετσι μόνο θάβγαινε κάτι καλό. Κι' αυτό θά ήταν τó ζήτημα τού κόσμου γιά μία επιστημονική και καλλιέργεια της όμορφιάς, ή μεγάλη προσοχή που θά διναν οι γονείς κι' οι παιδαγωγοί γιά τ' άναπτύσσονται τά παιδιά, άγόρια ή κορίτσια, κανονικώς, φυσιολογικώς, μαθαίνοντας ν' άποφεύγουν ό,τι βλέπεται, ό,τι παρεμποδίζει αυτή τήν ανάπτυξη και νά επιδιώκουν ό,τι τήν υποβοηθεί, ό,τι τήν προάγει. Γιατί όσο τά παιδιά είναι μικρά, οι άλλοι βέβαια πρέπει νά τά φροντίζουν. Κι' ή φροντίδα αυτή πρέπει νάρχιζει άπό πολύ νωρίς και νά είναι ακοίμητη, ακατάπαυστη, γιατί Ισραήλ άπό τή βρεφική και τή νηπιακή ήλικία ή σωματική ανάπτυξη παίρνει κακές ή καλές βάσεις γιά όλη τή ζωή. "Όταν όμως τά παιδιά μεγαλώνουν άρκετά, όταν περνούν πιά στήν έφηβική ήλικία, μπορούν νά μαθαίνουν ό,τι χρειάζεται γιά νάχουν αυτή τή φροντίδα και μονάχα. Δυστυχώς, στή γλώσσα μας, δέν υπάρχουν άκόμα τά κατάλληλα βιβλία. Γιά τις μητέρες όμως που ανατρέφουν κορίτσια, καταλληλότερο είναι τó βιβλίο τού Stratz, γιά τó όποιο μίλησα και τήν άλλη φορά. Ξέρω πώς τις Επιστολές μου τις διαβάζουν και πολλές μητέρες. Τούς συσταίνω λοιπόν θερμά αυτό τó βιβλίο. Είναι γραμμένο γιά όλο τόν κόσμο, — δηλαδή όχι μόνο γιά επιστημονικές, — κι' έχι μέσα όλες τις πληροφορίες, τις οδηγίες και τις συμβουλές που χρειάζονται. Μόνο γιά μικρά παιδιά δέν είναι βέβαια. Άλλά μία μητέρα ξέρει τότε ή κόρη της είναι σέ ήλικία γιά νά διαβάση, γιά νά χρησιμοποιήση και μόνη της, ήνα τέτοιο βιβλίο.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Καί ξαναθυμάμαι τά ματάκια της. Σέ λίγες μέρες ή μικρή πριγκίπισσα ήταν πεθαμένη. "Όλοι τή λυποῦνται και τήν κακοτυχίζουν που πέθανε μόνο ό πιστός της γέρο-Κέλιο δέν κλαίει, γιατί αυτός σκέπτεται ότι ή μικρή ξανθή πριγκίπισσα είναι πιδ εύχαριστημένη εκεί πάνω, κοντά στή μητέρα της.

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ

"Από μακριά άκουγόταν τó τραγούδι των κοριτσιών. Στή γωνιά της τράτας τού καλατιου, ήταν καθισμένη ή μικρή πριγκίπισσα σέ μία πολυθρόνα, και κοιτάζε τήν άπέραντη γαλανή θάλασσα που άπλωνόταν μπροστά της. Τά μαλλιά της, άπαλά και χρυσά σαν τó μετάξι, πέφτανε σέ δυό χοντρές πλεξούδες, που θάλεγες ότι ήταν πολύ βαρείες γιά τó λεπτό σωματάκι της. Τά μάτια της μοιάζανε μέ δυό πελώρια ζαφειρία. Φορούσε σκούρα βελούδινα ρούχα, που τήν έκαναν νά φαίνεται πιδ άσπρα κι' άπ' τις όράσεις που μαθαίνονταν κοντά της, μέσα σ' ήνα πολύτιμο κινέζικο βάζο. Τά κρινόδάχτυλά της μόλις άγγίζαν τις χορδές της άρπας της. Λίγο πιδ πέρα στέκόταν ό γέρο-Κέλιο, ό ένδοξς ακόλουθος τού πατέρα της, και τήν κοιτάζε λυπημένος... "Εξορισμένος άπ' τήν ήλιόλουστη πατρίδα του, λάτρευε τήν άρρωστη μικρή πριγκίπισσα, που τόν έθαζε νά της λέη Ιστορίες τού τόπου του, εκεί που ό ούρανός είναι πάντα γαλάζιος...

— Κέλιο, ψιθύρισε σιγά-σιγά, πολλές φορές ρωτιέμαι, γιατί γεννήθηκα; Είμαι πριγκίπισσα κι' όμως ή θλιβερή αυτή άπορία μούρχεται στο νοῦ. Δές νά τήν έχουν και τά κορίτσια που χορεύουν εκεί κάτω; Γιατί νά γεννηθώ, Κέλιο;

"Ο Κέλιο ήξερε ότι πολλά πράγματα δέν εξηγούνται σ' αυτό τόν κόσμο, αλλά δέν ήθελε νά λυπησὴ τή μικρή πριγκίπισσα και της εἶπε:

— Σέ λίγο ήνα όμορφο βασιλόπουλο θά έρθη νά σέ πάρη και νά σέ πύη στο παλάτι του. Εκεί πιά δέν θά ξανακάνης αυτή τήν ερώτηση.

"Η μικρή πριγκίπισσα κούνησε τó κεφάλι της μελαγχολικά και τού άπάντησε: — Σέ λίγους μήνες θά γίνω είκοσι χρονών. Κληρονόμησα άπ' τή μητέρα μου τήν άρρώστεια που τήν έσυρε σ' αυτή τήν ήλικία στον τάφο. "Όχι, δέν όνειρεύομαι τήν ευτυχία κοντά στο όμορφο βασιλόπουλο, τήν όνειρεύομαι ψηλά στον ούρανό μέ τή μητέρα μου.

Κουρασμένη άπ' τήν όμιλία, έκλεισε τά ζαφειρένια μάτια της σαν γιά νά κοιμηθὴ, αλλά σέ λίγο δυό χοντρά δάκρυα κυλούσαν στα χλωμά μάγουλά της.

— "Άς φαίνονται πώς μάγαποῦν, εἶπε δλοι κατά βάθος μέ βαριούνται, εκτός από σένα, καλέ μου Κέλιο. Είμαι τόσο δυστυχισμένη νάμαι πάντα άρρωστη... Καί ξαναθυμάμαι τά ματάκια της. Σέ λίγες μέρες ή μικρή πριγκίπισσα ήταν πεθαμένη. "Όλοι τή λυποῦνται και τήν κακοτυχίζουν που πέθανε μόνο ό πιστός της γέρο-Κέλιο δέν κλαίει, γιατί αυτός σκέπτεται ότι ή μικρή ξανθή πριγκίπισσα είναι πιδ εύχαριστημένη εκεί πάνω, κοντά στή μητέρα της.

χαριστώ πολύ γράψε μου τώρα πιο συχνά.) **Μικρόν "Εδίσσων** (ΐσταιλα" πολύ μου έγραψε το γραμματάκι σου με τις ιστορίες της άδελφούλας που την φίλω.) **Διηγοροίαν** (παραστικά" το πολήμα σου θα περιληφθή, γιατί, καθώς βλέπεις, αρχίζω πάλι να δέχομαι.) **Δούλαν** («Όδηγόν» έστειλα" μην απαληψέσαι, πάντα είναι καιρός να μου δείξες την αγάπη σου και μ'έργα, και κάποτε ή ευκαιρία θα παρουσιασθή.) **Καπετανοπούλαν** (που από τον καιρό που έγινε συνδρομητρια «πής» νέα ζωή" τι καλά!) **Αγαση-μένην** (εξαρτίσως να το διαβάσω και να σου πω τη γνώμη μου" αλλά ποθ είναι; μου το έστειλες;) **Φάρον της Βιέρνης, Προσωπι-δοφόρον Φαντομάν** κτλ. κτλ. **Κώσαν Κοντουροίδη, "Αν-δρέαν Κυλλιανίτην, "Ελλην "Εμ-μανουηλίδου, Μαγκάκι, Μάχην Τσούρη, Ρόζαν Δαγοπάτη, Δόν Ζουάν, Γεώργιον Μ. Χαβαράνην, "Ανε. Δεσποτάκην, Ν. Γραμμα-τικόν, "Αφροκάναν** («Όδηγόν» κτλ. έστειλα.)

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 1 Φεβρουαρίου, θ' άπαντήσω από έρχμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 248ου Διαγωνισμού: Του φιλαλάου τούτου αι λύσεις είναι δεκται μέχρι της 8 "Απριλίου.

132. Δεξιγράφος
Χώρ' άιαιατή που έξοεις
Με το άεθρο την προφέρεις,
Κι' έχει πουάλεες τη χώρα,
Μικρή νήσος βγαίνει τώρα
Ελευθέριος Ν. Ρουσάκης

133. Δογοπαικτικός Δεξιγράφος
— Δες πάλια πουχει το γατί,
Κοντεύει να ροφήση...
"Ετσι, πές, λέγεται αυτή,
Κανείς άν σε ρωτήση.
Καστανή Νεραίδα

134. Στοιχειοτόνογράφος
"Επίδατο, το πιο καινό,
"Αν άποκεφαλίσης
Και καροζιτονίσης,
Κοινό θά ίδής ποτό.
Ρωμαίος Πρίγκιψ

135. Αίνιγμα
Άίγο, παλύ, έγώ τ' όρρίζομαι,
"Οκοι σας φάγατε άπ' αυτό,
Κι' άς είναι πράγμα που δεν τρώ-
"Ουτε όμο, ούτε βραστό. Γυσται
Γκωζης

136. Τρίγωνον
***** = Μυθικών ζών
***** = Μέρος αισθητηρίου
*** = "Ορος της "Ελλάδος
** = Νήσος του Αιγαίου
* = Μετοχή
* = Σύμφωνον
Και καθέτος τα ίδια.
Κατίνα Κ. Καχαγιά

137. Κρυπτογραφικόν
1234256 = Μέγας βοτανικός
2126656 = Ποταμός
32356 = Άρχ. βασιλεύς
4343246 = Της Διαπλάσεως...
52346 = Πτηνόν
64326 = Ξύλον

138-142. Μαγικόν Γράμμα
Τη άνταλλαγή ενός γράμμα-
τος εις έκάστην των κάτωθι λέ-

ξων δι' ενός άλλου, πάντοτε του αυτού, να σχηματισθούν άνευ άναγκαμματισμού άλλαι τόσαι λέ-
ξεις:

Ναίλος, πάγος, άρηνη, όνος, ζαμος.

143. Φωνηεντόγράφος μετ' "Ακροουχίδος

Δι' ενός και του αυτού φω-
νήεντος, όσασδήποτε φορές έπα-
ναλαμβανομένου μεταξύ των κά-
τωθι συμφώνων, των όποιων ή
τάξις εις έκαστον σωρόν δύνα-
νά μεταβληθθή, να σχηματισθούν
πέντε λέξεις, πάχικα των όποιων
ν' άποτελούν Τιτάνα:

888, ντεν, ζείν, ρετ, γαμ.
"Αγνη Ψυχούλα

144. Φωνηεντόλιπον
* - χο - δλ - νερο - κ - πλ - χο - νν
Μικρούλα Τραλαλά

	αφ		
S	αφ	ωφ	1930
	αφ	αφ	
	αφ		Ταρχάν

145. Γρίφος

146. Charade
Note de musique mon premier,
Mon second habite au ciel,
Et tel nom de femme mon ep-
[tier,
Sonore et doux... comme le
[ciel
(Πρωτότυπον) Νέμισσις

147. Transformations
Pain, par 3 transformations,
devenir vie.
(Πρωτότυπον) Νειρώδ

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. "Ασκη. του φύλ. 47

689. Λακωνία, Σαξονία, "Ια-
πωνία (Άσκων, Σάξων, "Ιάπων,
ία.)—690. Πάρος-Φάρος.—691.
Βακού-Κούβα.—692. "Ο "Ηλιος,
ή "Ηλεία, το "Ιλιον.
693. Σ Α Μ Ο Σ

Α
Ο Ρ Μ Ο Σ
Ι Ο Σ
Θ
Φ Ο Ρ Ι Ο Ν
ΠΑ Λ Α Μ Α Σ
Η Ρ Α Κ Λ Η Σ
Κ Ο Ρ Ν Η Λ Ι Ο Σ

694. ΦΟΛΕΓΑΝΔΡΟΣ (δρνεον,
Λόγγος, "Εφεσσος, Γάνος, "Αν-
δρέας, νέφος, δένδρον, όνένος,
σφόδρα).—695-697. 1. Καιρός,
καινός, κρινός, κρόνος, κρότος.
2. Λευκός, λυκος, φίκος, φακός,
φαιός. 3. Τέλος, έλος, άλλος, άλλ-
λης, άλλη, άλλη, "Αρηη, άρχή.—
698. λάρος, γάρμος, Δανός, σόλος.
ΑΓ—ΔΣ= ΔΕΓΕ ΕΙΔΩΣ.—699.

Οδ. λήπει το δνομα Κυρίου του
Θεου σου επί ματαίω.—700. "Η
"Ιολανδία είναι μεγάλη νήσος.
(Οι εις λ', άν 702. DANTE
διό ήν, ε μέγα, A S I E
λιν εις ος.)— N I L
701. Orage (or, T E
άγε). E

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Μ ΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
"ΠΩΣ ΜΑΣ ΦΑΝΤΑΖΕΘΕ; :
Προθεσμία μέχρι τέλους Μαρτίου. Συμ-
μετοχή ελευθέρη. Βραβεία 3 έλεκτά. Σε
χωριστό χαρτί για την κάθε μία. Δίσις :
Mairy Tsangoroulo, Bouyouk Parmak
Karon, Rue Djamadj No 3, Pera, Stam-
boul Turquie. Πένου Δάκρου,
Μαργέλα Ντεούς, "Αντιγόνη

Ψ ηφίσατε τα όρατα ψευδώνυμα : Πό-
νου Δάκρου, Πλοίαρχος Γράν.
Σας τα συσταίνει ή : "Αντιγόνη

Τ ο όραιότερο ψευδώνυμο ΤΑΡΖΑΝ
ψηφίσατε το έδισακτα.

Π ΗΠΟΤΗΣ ΤΩΝ ΚΥΚΛΩΝ
"Υπερήφους Αηροφθισματες

Α ιάνα, Σκωτοζα, ποιά ή Δίσις σας :
"Ελιάνα

ΜΥΣΤΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ
Διοικητής : Μυστηριώδης Ντέτεκτιβ.
"Υποδιοικητής : Προσωπιδεφ. Φαν-
τομάς. Τμη ιατάρχης "Αντιπροσπειδιών και
Γεν. Γραμματέος : Βισμαρκ. "Αποκλι-
σφων "Εσούκρδος Αδ. Διαγωνισμιών :
Ντέτεκτιβ. Ταμίας : Μάτ Γιορδ.

"Η προμοφοτήσασα όλους κατά το 1929
έτακτοουδέτ : "Φρόνη—Διοιτήδους. "Ερη-
μη Μυροδία—Πολίτου, Δονόζο Κορτέ-
—Π. Ριονεσί... Χη Ι, Σκυρινοσπούλα
—Κορηνού, Φορηκμάκος—Θεοδοσιου.
"Εσούκρδος Αδ

Δίσις : "Αθανάσιον Μαδτινόν. "Απόλλο-
νος 19, "Αραροσίον.

Ε ίσασχόμινος στο ρομαρίνο σαλονάκι
της Διαπλάσεως, χαριετα όλες σας, πα-
ριμένοντας άπ' την εθνεγικιά σας ψυχή άλ-
ληλογραφίαν, άνταλλαγή καρτών. Μ. Μυσ-
τικίων. Δίσις : Μάρκων Τριήρην, Σπαρτίην,
διά : ΛΑ ΜΑΡΣΕΓΙΑΖ

Α ληλογραφή, άνταλλάσσω ήθσοποιός.
Στείλιτε : "Αθηνάς 82, Θεσσαλονικην,
διά : Πουλί της Σκοτεινιάς

Π ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΘΕΩΝ
Πρώτος Διοικημιός : "Γιατί άγαπούμε
την "Ελλάδα; : (Δωροά). "Η όραιότερη,
επιμνηστικη άπάντηση βραβεύεται με
Αιγυπτιακή άκουορέλλα. Σ' έσους λέδωον
μέρος θα στείλωμε Αιγυπτιακά τοπία.
Δίσις : L-a-d B. P. 35, Port-Said, Egypte.
Αιγυπτιασπούλα, γραφέιτε στο "Ελληγο
για καλό της Διαπλάσεως. "Οσπίς

Παράστριμα Αιγύπτου :
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ ΘΕΩΝ
Πρώτος Διοικημιός : "Γιατί άγαπούμε
την "Ελλάδα; : (Δωροά). "Η όραιότερη,
επιμνηστικη άπάντηση βραβεύεται με
Αιγυπτιακή άκουορέλλα. Σ' έσους λέδωον
μέρος θα στείλωμε Αιγυπτιακά τοπία.
Δίσις : L-a-d B. P. 35, Port-Said, Egypte.
Αιγυπτιασπούλα, γραφέιτε στο "Ελληγο
για καλό της Διαπλάσεως. "Οσπίς

Α ΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ "Κινηματογραφι-
κόν "Ασιέρον. Συμμετοχή δωρεάν.
Προθεσμία 20 ήμερας. Αι δύο καλύτεραι
βραβεύονται δι' έλεκτιών θιβίλων. "Ελευ-
θέριον Καρταλέτων, Ξαύθην.

ΚΕΝΟΙΣΙΑΣΤΟΙ
"Ανταλλάσσω τετραδιάκια.
"Αξενειαστος

Α κούρα, Ναπολέων, ποιά Δίσις σας :
"Οσοι δεν έλαβαν άπάντησιν μου άς
μη με κρηεξηγήσασουνγιατί ήμουν έρωσπι-
Καρμελίτα

Α νταλλάσσω κάρτες, ήθσοποιός, με Δια-
πλάσοπούλες 13 - 16 έτών, ρομφωμένες.
Καρμελίτα

Α ληλογραφή και άνταλλάσσω Μ. Μυστι-
κία με όλους-ες. Γράφατε : Τιταν Φαν-
ορίδου (διά Μ. Κ.) Χανιά Κρήτης.
ΜΑΥΡΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

Μ πρού! μπρού! Μπρούμ, μπρούμ,
Μπροού! Διαπλάσεσμε, μη κά-
ρετς στα γέλια για την εμφάνισιν μου. Και-
ρετώ όλους, όλες. Σαρούς

Α ληλογραφή και άνταλλάσσω τετραδιά-
κια, με όλα τα Διαπλάσοπούλα-ες, "Α-
κακία, Κορηκόδρα, Αλληλογραφοβρε, Δίσις :
Γεώργιον Μπατσάκην, (διά "Ερωτηματι-
κόν, Δεοντέτιον Λάκτιαν, "Ανα Πατρίσας,
"Αθηναι.

ΕΡΩΤΗΜΑΤΙΚΟΝ

Α κτόνιν μικροή άπισσις μας εκ της
Διαπλάσεως επανέρχόμεθα με όσοπον
όρασως, όλοημονον στα έπαόδια ποθ θα
έυρωμεν. Ήσποί μας : διάδους Διαπλά-
σεως, άποκαλόφους ψευδώνυμων, προκηρή-
τασ Διαγωνισμιών.
"Ερωτηματικόν, Κόρμα

Α ληλογραφή και άνταλλάσσω τετραδιά-
κια με Διαπλάσοπούλα εκ άνω των 15
έτών. Δίσις : Α. Σαντατάνιον (Διά Κ. Ι.
Μ.), Πανεπιστημιου 43, "Αθηναι.
Κόρμα

Π ρωτοματιώνας στο ροδόσπαρτο σα-
λονάκι της Διαπλάσεως, χαριετα όλους
-ες, άνταλλάσσω Μ. Μυστικία. Δίσις : Τ.
Σουμιλιδόν, "Αναργύριον Σχολίη, Σπέ-
ταος. Ξαύθησάκι

Α γωνικέ, το ψευδώνυμο Γιώζης άντι-
κατεστάθη ποθ της άγγελίας.
Γιώζης (πρόαν)

Α ιαπλάσοσμε, σε χαριετα. Πάνθενα "Α-
δωάδοτου, Πέτρο Ριονεσί, "Εγγλέφίτασ,
έλληλογραφοβρε : Δίσις μου : Μ. Μόσος,
"Αμερικανική "Ερωτησ Σχολίη, Θεσσαλο-
νικία.
"Ιαπότης Ασυγκρί

Α νταλλάσσω ήθσοποιός και Μ. Μυστι-
κία. Στείλιτε : "Ιωάννην Λιάμην,
"Αθηναι.—Θεόδωρο Παπαδόπουλο, ικανο-
πούθηκας με την Α'—156 άγγελίαν :
Φαφάγκ Λά Τουλκί

Ψ ΗΦΙΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΣΤΟ ΔΗΜΟΦΙ-
ΦΙΣΜΑ ΦΑΝΑΤΙΚΑ :
ΡΑΣΠΟΥΤΙΝ

Α ιαγωνισμέσ Α' :
"ΕΠΑΙΝΟΣ ΓΙΑ ΛΑΓΟΣ
"Θάλασσα ήμ' ή καίμενη,
να πώ, είμαι υπερδρμένη!
Βράστε με και σταίτε με,
να ζεθώνα... Άστε με!
Συμμετοχή πένταδραχμος,
προθεσμία δίμηνος.

Εσφέρη της "Ηπειρου
"Ελιμμένο "Επαιρωτάκι

Α νταλλάσσω κάρτες "Ηθσοπιών. Δίσις :
"Εναςίς "Ελληνοπούλον, Ζαλάχα 19,
Ξάνθη, διά : Νεστράδριμον

Α ΓΓΕΛΟΣ ΕΥΓΥΧΙΑΣ
ΥΠΟΦΩΝΟΣ ΣΤΟ ΔΗΜΟΦΙΣΜΑ

Μ ικρέ Καλλιτέχνη, ποιά ή Δίσις σας;
Χιενελοούσο

Α νταλλάσσω κάρτες, ήθσοποιός, με Δια-
πλάσοπούλες 13 - 16 έτών, ρομφωμένες.
Καρμελίτα

Α νταλλάσσω κάρτες, ήθσοποιός, με Δια-
πλάσοπούλες 13 - 16 έτών, ρομφωμένες.
Καρμελίτα

Α νταλλάσσω κάρτες, ήθσοποιός, με Δια-
πλάσοπούλες 13 - 16 έτών, ρομφωμένες.
Καρμελίτα

Α νταλλάσσω κάρτες, ήθσοποιός, με Δια-
πλάσοπούλες 13 - 16 έτών, ρομφωμένες.
Καρμελίτα

Α νταλλάσσω κάρτες, ήθσοποιός, με Δια-
πλάσοπούλες 13 - 16 έτών, ρομφωμένες.
Καρμελίτα

Α νταλλάσσω κάρτες, ήθσοποιός, με Δια-
πλάσοπούλες 13 - 16 έτών, ρομφωμένες.
Καρμελίτα

Α νταλλάσσω κάρτες, ήθσοποιός, με Δια-
πλάσοπούλες 13 - 16 έτών, ρομφωμένες.
Καρμελίτα

Α νταλλάσσω κάρτες, ήθσοποιός, με Δια-
πλάσοπούλες 13 - 16 έτών, ρομφωμένες.
Καρμελίτα

Α νταλλάσσω κάρτες, ήθσοποιός, με Δια-
πλάσοπούλες 13 - 16 έτών, ρομφωμένες.
Καρμελίτα

Α νταλλάσσω κάρτες, ήθσοποιός, με Δια-
πλάσοπούλες 13 - 16 έτών, ρομφωμένες.
Καρμελίτα

Α νταλλάσσω κάρτες, ήθσοποιός, με Δια-
πλάσοπούλες 13 - 16 έτών, ρομφωμένες.
Καρμελίτα

Α νταλλάσσω κάρτες, ήθσοποιός, με Δια-
πλάσοπούλες 13 - 16 έτών, ρομφωμένες.
Καρμελίτα

Α νταλλάσσω κάρτες, ήθσοποιός, με Δια-
πλάσοπούλες 13 - 16 έτών, ρομφωμένες.
Καρμελίτα

Α νταλλάσσω κάρτες, ήθσοποιός, με Δια-
πλάσοπούλες 13 - 16 έτών, ρομφωμένες.
Καρμελίτα

Α νταλλάσσω κάρτες, ήθσοποιός, με Δια-
πλάσοπούλες 13 - 16 έτών, ρομφωμένες.
Καρμελίτα

Α νταλλάσσω κάρτες, ήθσοποιός, με Δια-
πλάσοπούλες 13 - 16 έτών, ρομφωμένες.
Καρμελίτα